

118

354

தரன் சின்னமலை

புலவர் குழந்தை

புலவர் குழந்தை நூற்பதிப்புக் கழகம்

ஈரோடு.

518756

58

1869

தீர்ன் சின்னமலை

128
14-38

புலவர் அ. மு. குழந்தை

தலைமைத் தமிழாசிரியர்

நாட்டாண்மைக் கழக உயர்நிலைப்பள்ளி

பவரணி.

சிவலிங்கம் நூற்பதிப்புக் கழகம்

ஈரோடு

உரிமைப் பதிவு]

[விலை 87 புதுக் காசு

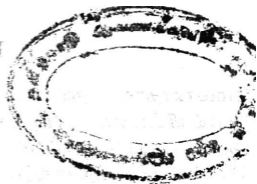
முதற் பதிப்பு 1954

நான்காம் பதிப்பு 1958

Approved by the Text Book Committee for Class use
Vide Page No. 28, Fort St. George Gazette
Dated 4th May 1955.

Paper Used: 24 lbs Double Crown White Printing.

முன்னுரை

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது எங்கள் மாமன் வீட்டில் வளர்ந்து வந்தேன். எனது தாய்ப்பாட்டனர் நன்கு தமிழ்ப் படித்தவர். அவர் எனக்கு நாடோறும் பாட்டும் கதையும் சொல்லுவது வழக்கம். ஒரு நாள் (1915-ல்) தீரன் சின்னமலை கதையைச் சுருக்கமாகச் சொன்னார். சொல்லி முடிந்ததும், 'இதை யாரிடமும் சொல்லாதே' என்றார். நான், 'ஏன்?' என்றேன். 'இது நம் நாட்டை ஆளும் வெள்ளைக்காரரை எதிர்த்தவர் கதையல்லவா? ஆகையால் இக் கதையை யாருக்கும் சொல்லக்கூடாதென்று தடை போட்டிருக்கிறார்கள். மீறிச் சொன்னால் தண்டிப்பார்கள்' என்றார். நான், 'யாரிடமும் சொல்லவில்லை. விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்' என்றேன். ஒரு வாரம் சொன்னார்.

என்ன வீர வரலாறு! அவ் வீரன் வரலாற்றைக் கேட்டு அவ் விளம்பருவத்திலேயே நானொரு வீரனாகிவிட்டேன். கதை சொல்லும்போது இடையிடையே சின்னமலை கும்மிப் பாட்டுக்களும் சொன்னார். அக்கும்மி சின்னமலையின் வீரவரலாற்றை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டும் நாட்டுப் பாடல்களாலானது. அக்கும்மி முழுவதும் அப்படியே எனக்குப் பாடமாக இருந்தது. 35 ஆண்டுகளுக்கு

மேலானதால் அப்புட்டுக்கள் எல்லாம் மறந்து போய்விட்டன. படித்ததையோ கேட்டதையோ அடிக்கடி திருப்பிப் படித்தோ, பிறர்க்குச் சொல்லியோ வந்தால்தானே மறக்காமல் இருக்கும்? இதைத்தான் யாருக்கும் சொல்லக்கூடாதே. எப்படி மறக்காமல் இருக்கும்?

நம் நாடு விடுதலை பெற்றதும், விடுதலை வீரன் வரலாறுகிய இந்நூலை எழுத முயன்றேன். கதை தொடர்ச்சியாக நினைவுக்கு வரவில்லை. எத்தனையோ அரிய நிகழ்ச்சிகள் மறந்து போய்விட்டன. யார் யாரையோ கேட்டுப் பார்த்தேன். ஒருவருக்கும் ஒழுங்காகத் தெரியவில்லை. இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் சின்னமலையின் மரபினரான வாழைத்தோட்ட வலசு, திரு சின்னமலைக் கவுண்டர் அவர்களைக் கேட்டேன். அவருக்கும் முழு வரலாறும் ஒழுங்காகத் தெரியவில்லை. எனினும், ஒருவாறு இந்நூலை எழுதி முடிப்பதற்கு வேண்டிய செய்திகள் சொன்னார். (இவர் தகப்பனாரின் தகப்பனார், சின்னமலையின் அண்ணன் மகன்) 'தமிழ்ப்பற்று' என்னும் தலைப்பில் உள்ள இரு பாடல்களும் அவர் சொன்னவைதான். இன்னும் சின்னமலை செய்த எத்தனையோ வியக்கத்தக்க வீரச்செயல்கள் உண்டு. அவற்றையெல்லாம் தமிழ் மக்கள் அறிந்து இன்புறமுடியாமல் மறப்பெனும் பகைவன் வாரிக் கொண்டனன்.

'தீரன் சின்னமலை' என்னும் இந்நூலை, எதிர்காலக் குடி மக்களும், ஆள் வேராருமாகிய மாணவருலகுக்கு ஏற்றவாறு எழுதுதலே நல்லது

III

எனக்கொண்டு அவ்வாறே எழுதியுள்ளேன். இந்நூல் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு மொழியறிவையும், நாட்டுப் பற்றையும், வீரவுணர்ச்சியையும் ஊட்டி, அவர்களை நன்மக்கள் ஆக்கும் என உறுதியாக நம்புகிறேன்.

இந்நூல், உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு ஏற்ற எளிய இனிய செந்தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழ் வளர்ச்சியில் அக்கறையும் ஆர்வமும் உள்ள கல்வியுலகம் இந்நூலை வரவேற்று, தமிழ் மாணவருலகிற்குப் பயன்படுமாறு செய்யுமென நம்புகிறேன்.

பவானி, }
25—10—54. }

அன்புள்ள,
அ. மு. குழந்தை.

உ ள் ளு ரை ற

1.	வீர வரலாறு	..	..	9
2.	சர்க்கரை மரபு	..	..	16
3.	தமிழறிவு	..	..	21
4.	சிலம்பப் பயிற்சி	..	..	28
5.	பெயர்க்காரணம்	..	..	32
6.	தமிழ் நாட்டு அரசியல்	..	..	35
7.	நாட்டுப் பற்று	..	..	40
8.	நல்ல வாய்ப்பு	..	..	45
9.	சேனைத்தலைவன்	..	..	52
10.	கோவைக்கோன்	..	..	56
11.	வணங்காமுடி	..	..	60
12.	முதற்போர்	..	..	67
13.	ஓடாநிலைப் போர்	..	..	70
14.	குதிரைப்படை	..	..	77
15.	பீரங்கிப்படை	..	..	83
16.	இனவிரண்டகன்	..	..	92
17.	சிறையில் சின்னமலை	..	..	96
18.	வீரமுடிவு	..	..	100

கட்டுரைப் பயிற்சி

1. வீர வரலாறு

1. வீரத்தின் பெருமை
2. தமிழர் வீரம்
3. வெள்ளையரை எதிர்த்த வீரர்கள்

2. சர்க்கரை மரபு

1. கரியான் சர்க்கரை
2. தீரன் சின்னமலை

3. தமிழறிவு

1. சின்னமலை தமிழ் கற்றது
2. சின்னமலையின் தமிழ்ப் பற்று

4. சிலம்பப் பயிற்சி

1. புலிப்பாய்த்தும் உண்டைவிற் பயிற்சியும்

5. பெயர்க் காரணம்

6. தமிழ் நாட்டு அரசியல்

1. வெள்ளைச் சாத்தர்

7. நாட்டுப் பற்று

1. அயலாராட்சியும் அயல்நாடராட்சியும்

8. நல்ல வாய்ப்பு

1. தேர்க்காலில் கட்டுண்ணல்
2. படையில் சேர்தல்

9. சேனைத் தலைவன்

1. சின்னமலையின் தீரச் செயல்

10 கோவைக் கோள்

1. கறுப்ப சேர்வை

11. வணங்காமுடி

1. கோவைக் கோட்டம்
2. வெள்ளையரின் சூழ்ச்சி வலை
3. சின்னமலையின் மறுமொழி

12. முதற் போர்

13. ஓடா நிலைப்போர்

14. குதிரைப்படை

15. பீரங்கிப்படை

1. கோட்டையைக் கொளுத்தல்
2. சுபேதார் வேலப்பன்
(கடிதமும் வரலாறும்)

16. இனவிரண்டகன்

1. வெள்ளையரின் கள்ள வழி

17. சிறையில் சின்னமலை

1. சின்னமலை சிறைப்படல்
2. தலைவனை யிழந்த தமிழ் நாடு

18. வீரமுடிவு

1. சின்னமலையின் வீரமுடிவு

குறிப்பு :—ஒவ்வொரு சிறு தலைப்புப்பற்றியும் இரண்டு பக்கத் தின் மிகாமல் ஒரு கட்டுரை எழுதத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். 'வீர வரலாறு' முதலிய பெருந் தலைப்புகள், ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் அவ்வாறே சுருக்கி எழுதத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

1. வீர வரலாறு

ஒரு நாட்டு வரலாற்றில் வீரமே முதலிடம் பெறுகிறது. வீரத்தின் அடிப்படையிலேயே ஒரு நாட்டின் வரலாறு எழுகின்றது. வீரமற்ற மக்களை யுடைய நாடு எதுவும் வரலாற்றுத் தொடர்பு பெறுவ தில்லை. வரலாறு அந்நாட்டின் பக்கங்கூடத் திரும் பிப் பார்ப்பதில்லை. வீரம் வரலாற்றின் அடிப்படையாக மட்டும் நின்றுவிடுவதில்லை. வரலாற்றின் வளர்ச்சியும் வீரத்தின் ஏற்றத் தாழ்வைப் பொறுத்ததே யாகும். வீரம் வளரவளர வரலாறும் வளர்ந்து கொண்டே போய், உலக வரலாற்றின் முதலிடத்தைப் பெறுகிறது. வீர மக்களை ஈன்ற நாடே வரலாற்றில் முதலிடத்தைப் பெறுகிறது என்று விளக்கமாகக் கூறலாம். அத்தகைய வீர வரலாறு பெற்ற நாடே, “நன்னாட்டின் முன்னாட்டும் நாடு,” என்று புலவர் பெருமக்களாற் புகழப்படுகிறது.

உலக அறிஞர்களின் பேச்செல்லாம் அந்நாட்டைப் பற்றியதாகவே இருக்கும். அரசியல் கண்களெல்லாம் அந்நாட்டின் மீதே பாயும். எந்த மேடைப் பேச்சாளர் பேச்சிலும் அந்நாடு இடம் பெருமல் இருப்பதில்லை. எந்த எழுத்தாளர் எழுத்துக்கும் அந்நாடு தப்புவதில்லை. அந்நாட்டைப் பற்றிப் பேசாத திண்ணைப் பேச்சுச் சுவையற்ற பேச்சாகத்தான் இருக்கும். ஒரு காலத்தே ஆசியாவின் நோயாளி என்று இகழ்த்தக்க நிலையில் இருந்த துருக்கி இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

தமிழ் நாடு வீரத்திற்குப் பெயர் பெற்றது. தமிழ் நாடு வீரத்தின் விளைநிலம். மறக்குடி மக்களின் வாழ் விடமாய் அமைந்தது தமிழ்நாடு. தமிழ் நாட்டின் வீரம் உலகப் புகழ் பெற்றது; உவமைப் பொருளற்றது; உயர்வுக் குயர்வுற்றது; உலகில் தனையொத்தது. தமிழர் வீரம் கதிரவனின் ஒளிபோன்றது; காற்றின் அலைபோன்றது; மலையின் நிலைபோன்றது; மாகடலின் வளம் போன்றது. வீரமே உருவானவர் தமிழ் மக்கள் என்பது சுருங்கக்கூறி விளங்கவைத்தலாகும். புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து முதலிய சங்க நூல்களில் தமிழர் வீரத்தை உள்ளங்கை நெல்லிக்கணி போல் விளக்கமாகக் காணலாம். அகம், புறம் என்னும் தமிழர் ஒழுக்கக் கூறுபாட்டில் புறம் என்பது வீரத்தின் திரட்சியேயாகும். தமிழ் மக்களின் வீரக் கருவூலமே புறப்பொருள் என்னலாம்.

தமிழ் மக்கள் வீரத்திற்கு இலக்கியங் கண்டதோடு மட்டும் நிற்கவில்லை; வீர இலக்கியத்திற்கு இலக்கணமும் கண்டு எழுச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தனர். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் புறத்திணையியல் வீர இலக்கணப் பிழம்பாகும். வீரத்தை ஓர் ஒழுக்கமாகக் கொண்டு, அதற்கு இலக்கியமும் இலக்கணமும் கண்ட பெருமை தமிழ் மக்களுக்கே உரிய தனிப் பெருமையாகும்.

தமிழர் வீரம் சங்க காலத் தமிழ் மக்களோடு இறந்துபடவில்லை; அன்று இருந்தபடியே இன்றும் உயிரோடுதான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. சென்ற இரண்டாவது உலகப் பெரும் போரில் தமிழர் வீரம் உலகப் புகழ்பெற்றது. உலக வல்லரசுகளெல்லாம் தமிழ்மக்களின்மறப்பண்பை உள்ளபடி உணர்ந்தன.

ஆனால், அன்றிருந்ததுபோல் இன்று தமிழ் நாட்டில், தமிழர் வீரத்திற்குத் தனி மதிப்பில்லை. தமிழர் வீரம் இன்று நிறுபூத்த நெருப்புப் போல் உள்ளடங்கிக் கிடக்கிறது. தமிழர் இன்று வீரமற்றவர் போல் காணப்படுகின்றனர்; “வீரம் என்ன சார் விலையென்றாச்சு” என்று ஒரு புலவன் எள்ளி நகையாடும் இரங்கத் தக்க இழிநிலையில் இருந்துவருகின்றனர். ஏன் இந்நிலைமை? இந்நிலைமை எதனால் உண்டானது?

ஒன்றரை நூற்றாண்டாக நம் நாடு அயலார் ஆட்சியில் இருந்துவந்தது. நாம் அயலார்க்கு அடிமையாக இருந்துவந்தோம். அதனால் உண்டானதே இவ்விரங்கத் தக்க இழிநிலைமை! அடிமைப்பட்ட தமிழன் தனக்கு இயல்பாக உள்ள வீரத்தை மறந்தான். மறக்கவில்லை; அடிமைவீரத்தை மறக்கும்படி செய்துவிட்டது. நம் நாடு அயலாராட்சியினின்று இப்போது விடுதலை யடைந்துவிட்டது. விடுதலை பெற்ற நாட்டில் தமிழன் தனக்குரிய வீரத்தோடு வாழ வேண்டுமல்லவா? அப்போது தானே அடைந்த உரிமையை இழக்காமல் காக்கமுடியும்? வீரமற்ற மக்களிடம் உரிமை எங்ஙனம் நிலைத்து நிற்கும்? எனவே, தமிழன் தனது பழைய நிலையை அடைய வேண்டும். அவன் மறத் தமிழன் ஆக வேண்டும்; வீர உணர்ச்சி பெறவேண்டும்.

இவ் வீர உணர்ச்சியைத்தான் தமிழர் தலைவர்கள் இன்று தமிழ் மக்களுக்கு உண்டாக்கி வருகின்றனர்; தூங்கும் தமிழர்களைத் தட்டி யெழுப்பி வருகின்றனர்; “தமிழா! உறங்காதே; இவ்வளவு நாளாய் நீ உறங்கிக்கிடந்தது போதும்; விழித்தெழு; முகத்தைத் துடை; நிமிர்ந்து உட்கார்; தலையைச் சொறி

யாதே; உனது பழம் பெருமையை எண்ணிப்பார்; மறத் தமிழா! உனது முன்னோர் வீர வரலாற்றை நினைவுகூர்; சங்க காலத் தமிழகத்துக்குச் செல்; ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் வரலாற்றைப் படி; கரிகாற்சோழன் வரலாற்றைக் கல்; இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனை எண்ணிப்பார்; செங்குட்டுவன் வீரச்செயலைச் சிந்தனைசெய்; பாரி பறம்பைப்பார்; கட்டாயம் தமிழ்ச்சங்கத்தை எட்டிப்பார்; புறநானூற்றை புரட்டு; தொல்காப்பியத் துறையிலாடு; மூதின் முல்லை, இல்லாள் முல்லை, வல்லாண் முல்லை, இளமுல்லை என்னும் துறைகளிற் படிந்தெழு!

“சரி, பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு வா; இராசராசச் சோழன் வெற்றிச் சிறப்பைச் சற்றுக் கவனி; அவன் மகன் கங்கை கொண்ட சோழனிடம் செல்; சங்க காலத் தமிழ் மன்னர்கள் இமயத்தில் வில்லையும் புலியையும் மீனையும் பொறித்துப் புகழ் கொண்டார்கள்; இவன் இமயத்தோடு நிற்கவில்லை; இமயத்துக் கப்பாலுஞ் சென்றான்; கடாரங்கொண்டான் (கடாரம்—பர்மா); தெற்கே இலங்கைத் தீவு, தென்மேற்கே பழந்தீவு, மேற்கே பவளத்தீவு, அவ்வளவுங் கொண்டான்!”

“இளந்தமிழா! அவனிருக்கட்டும்; பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு வா! வெள்ளையரை எதிர்த்து நின்ற வீரத்தமிழர் வரலாற்றைக்கவனி; மறத்தமிழா! தமிழ் நாட்டுக்காக, தமிழருக்காக, தமிழர் உரிமைக்காக, தமிழுக்காக மறப்போர் புரிந்த அவ்வண்டமிழரை நாம் மறந்து விட்டோம்; நாம் பழைய நிலையை அடைய வேண்டுமானால் அன்னாரின்

வீர வரலாற்றைப் படித்தறிய வேண்டும்,' எனக் கரிகாலன் முதல் கட்டபொம்மன் ஈரூகவுள்ள வீரர்களின் வீரவரலாற்றினை விளக்கிக்கூறி வருகின்றனர்.

நம்மை அடக்கி யாண்டுவந்த அயலார், இவ்வளவு நாளாய்த் தமிழ் மக்களுக்குத் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றைக் கற்பிக்கவில்லை. தமிழ் இளைஞர்களுக்குத் தம் முன்னோர் யாரென்று தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் மறைக்கப் பட்டுவந்தது. தமிழ் இளைஞர்கள் தங்கள் முன்னோர் வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பாத நிலையில் அவர்களுக்குப் பாடத்திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. யாரோ அயலார் போர்த்திறனைப் பற்றியதுதான் அவர் வரலாற்றுப் பாடம்! இனி அந்நிலைமை மாற வேண்டும். சங்க முற்காலத்திலிருந்து நேற்றுவரை உள்ள வீரத்தமிழர்களின் வீரவரலாறுகளைத் தமிழ் இளைஞர்கள் கட்டாயம்படித்தறிய வேண்டும். இவரும் தங்கள் முன்னோர் போல் வீரர்களாக வேண்டும்; வீர வாழ்வு வாழ வேண்டும்; வெற்றிக் களிப்பால் இன்புற வேண்டும்.

இன்று வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் வீரவரலாறு தமிழர் தலைவர்களால் பேசப்படுகிறது. அவன் வரலாறு பள்ளிச் சிறுவர்கள் படித்தறியும் அளவுக்குத் தமிழ் நாட்டில் மதிப்புப் பெற்று விட்டது. கட்டபொம்மன் செய்த வீரச்செயல் என்ன? இந்நாட்டுக்கு வாணிகம் செய்ய வந்து, இந்நாட்டு மன்னரை ஏமாற்றி வரிவாங்கும் உரிமையைப்பெற்ற வெள்ளைச் *சாத்தர்க்கு அவன் வரி கொடுக்க மறுத்தான்! அவர்தம் படைவலி கண்டு அவன் அஞ்சவில்லை; அவரோடு எதிர்த்துக் கடும்போர் செய்தான்;

*சாத்து-வணிகக்கூட்டம்; சாத்தர்-வணிகக்கூட்டத்தார்.

முடிவில் வெள்ளைக்காரரால் மரத்தில் தூக்கிக் கட்டிக் கொல்லப்பட்டான். அவன் பூதவுடல் தூக்கு மரத்தில் தொங்கிற்று. அவன் புகழுடல் தமிழர் உள்ளத்தில் தங்கிற்று. ஆனால், இதுகாறும் அவன் வீரவரலாற்றைப் பேசக்கூடாதெனத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

கட்டபொம்மனைப் போல வெள்ளைக்காரரை எதிர்த்த வீரத் தமிழர்கள் தமிழ்நாட்டில் எத்தனையோ பேர் உண்டு. அவர்கள் வீரவரலாறு களெல்லாம் அவ்வாறேதான் பேசக் கூடாதென அடக்கப்பட்டுவிட்டன. அடக்கு முறைக்கு அஞ்சிய தமிழர்களால் அவை மறக்கப்பட்டு விட்டன. கட்டபொம்மன் கதைபோல எத்தனையோ வீரக் கதைகளும், பாட்டுக்களும் ஆங்கில ஆட்சியாளரின் அடக்குமுறையால் மறைந்து விட்டன. இதற்கென அறிஞர் கூட்டமொன்று தமிழ்நாடு முழுதும் சுற்றினால் எத்தனையோ வீரர்கள் வெளிப்படுவார்கள். எத்தனையோ கட்ட பொம்மன்களைக் காணலாம்.

இவ்வாறு தமிழர்களால் மறக்கப் பட்டுப் போன வீரர்களில் நம் சின்னமலையும் ஒருவனாவான். தீரன் சின்னமலையின் வீரவரலாறு எப்படித் தமிழ் மக்களால் மறக்கப்பட்டது? தமிழர்கள் என்ன அவ்வளவு செய்ந் நன்றி கொல்லும் தீக்குணம் உடையவர்களா? இல்லை. சின்னமலை பெயரைச் சொல்வதும் குற்றமென அடக்கியாண்டு வந்தனர் ஆங்கில ஆட்சியாளர். தென்கொங்கு நாட்டில் இன்றும், ஒருவர் ஒருவரை அதட்டி ஏதாவது சொன்னால், “என்ன சின்னமலைக் கவுண்டன் அதிகாரம் போல் இருக்கிறதே!” என்பது வழக்கம். இவ்வாறு சொல்வதை

யும் அதிகாரிகள் தடுத்து வந்தார்களென்றால், தமிழர்களால் சின்னமலையின் வீரவரலாற்றை எப்படி மறக்காமல் இருக்க முடியும் ?

சின்னமலை வரிகொடுக்க மறுத்து வெள்ளைக் காரருடன் போர்புரியவில்லை; வெள்ளையர் இந்நாட்டில் இருப்பதையே மறுத்தான்; அவர்களை இந்நாட்டை விட்டு ஓட்டவே போரிட்டான்; அன்றார் வென்று கொண்ட நாட்டை விடாமல் தான் ஆண்டு வந்தான்; பலமுறை ஆங்கிலப் பெரும்படைகள் அஞ்சியலறிப் புறங்காட்டி யோடும்படி அடித்துத் துரத்தினான்; அன்றார் ஆட்சிக்குக் கீழ் இருக்க மறுத்தான்; அடிமை வாழ்வை அறவே வெறுத்தான்; சாவை அன்போடு வரவேற்றான். சின்னமலையின் வீரவரலாறு செந்தமிழ் நாட்டு இளைஞர்களுக்குத் தெளிவூட்டும் வரலாறாகும். இது அவர்கள் சொந்த வரலாறு ! வாழ்க சின்னமலை வீரவரலாறு !

2. சர்க்கரை மரபு

சுமார் 1600 ஆண்டுகளுக்கு முன் சோழ நாட்டை உத்தமக்காச்சோழன் என்பவன் ஆண்டு வந்தான். அப்போது பாண்டி நாட்டைச் சத்துருசாதனன் என்னும் பாண்டியன் ஆண்டு வந்தான். உத்தமக்காச் சோழன் சத்துருசாதன பாண்டியனோடு பகை கொண்டான்; பாண்டி நாட்டின் மீது படையெடுத்தான். சோழன் படை உறையூரை விட்டுப் புறப்பட்டது. 'இனிப் பாண்டிநாடு என்னாகுமோ' என்று கண்டோர் இரங்கும்படி பாண்டிநாட்டு ஊர்களைச் சூறையாடிக் கொண்டு மதுரையை நோக்கிச் சென்றது அச்சோழப்படை.

அது கண்ட பாண்டியன், பெரும் படையுடன் படைத்தலைவரை ஒருவர்பின் ஒருவராக ஏவினான். அச்சேனைத் தலைவர்கள் முறையே சென்று பொருது சோழப்படையை வெல்ல முடியாது வாளா மீண்டனர். தன் தானைத் தலைவர்கள் பலரும் சோழன் படைக்குத் தோற்றதைக் கண்ட பாண்டியன் சினந்து, தானே போருக் கெழுந்தான். போர் முரசுகள் இடியென முழங்கின. செந்தமிழ் மறவர்கள் திரண்டெழுந்தனர். மறக் குடிமகளிர் தம் மைந்தரையும் கணவரையும் வர்த்தி விடைகொடுத்தனுப்பினர். தலைவர்கள் படையை அணி வகுத்து நிறுத்தினர்.

அந்நிலையில், கரியான் சர்க்கரை என்னும் படைத் தலைவன் பாண்டியனை வணங்கி, 'செந்தமிழ் வேந்தே,

என் போன்ற வீரர்களிருக்க அவ்விகலாரை வெல்லத் தாங்கள் செல்லுதல் தகுதியாமோ? இதோ நான் சென்று அச்சோழரை வென்று துரிசில் மீள்வேன். விடைதந்தருள்க,' என வேண்டினான். சர்க்கரையின் மறக்குணத்தைக் கண்ட மாறன் வழுதி மகிழ்ந்து, வாழ்த்தி வாள் கை கொடுத்தனுப்பினான்.

செழியன்பால் விடைபெற்றுச் சென்ற சர்க்கரை, சோழன் படைமேல் அரியேறெனப் பாய்ந்தான். இரு படையும் கைகலந்தன. பெரும்போர் நடந்தது. சர்க்கரையின் போர்த்திறத்தைக் கண்டு பகைவரும் புகழ்ந்தனர். முடிவில் சர்க்கரையின் தோள்வலிக்கு எதிர் நிற்க மாட்டாமல் சோழன் படை புறங்காட்டியோடிற்று. சர்க்கரை அச்சோழப் படையைத் துரத்தி யடித்து விட்டு வெற்றிக் களிப்புடன் மதுரையை அடைந்தான். சோழன் தனது தோல்விக்கு வருந்தி உறையூர் புக்கான்.

வளவன் படையை யோட்டி வாகை புனைந்து வந்த சர்க்கரையின் போர்த்திறனைக் கண்ட தென்னவன் அகமிக மகிழ்ந்தான்; சர்க்கரையை மனமாரப் புகழ்ந்தான்; உத்தமக்காச் சோழனை வென்றதால் உத்தமக்கா *மிண்டன் என்னும் பட்டம் வழங்கி, கொங்கு மண்டலத்துக் காங்கய நாட்டுக் காரையூர்க்கு அரசனாக்கினான். தன் ஆண்மையால் அரசு செய்திய கரியான் சர்க்கரை அன்புடன் குடிகாத்து வந்தான். சர்க்கரையின் இவ்வெற்றியை ஒரு புலவர்,

* மிண்டன் - கெட்டிக்காரன்

“ஆறெல்லாம் செந்நீர், அவனியெல்லாம்
பல் பிணங்கள்,
தூறெல்லாம் சோழன் சுரிகுஞ்சி—வீறுபெறு
கன்னிக்கோன் ஏவலினால் காரைக்கோன்
பின்தொடரப்
பொன்னிக்கோன் ஓடும் பொழுது”*

என்று சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். இப்பாட்டு சர்க்கரை காரைக்கோன் ஆனபின் பாடியதாகும். இக்காரையூர், நத்தக்காரையூர் என்று இப்போது வழங்குகிறது. அது ஈரோட்டுக்கு 19 கல் தெற்கில் உள்ளது.

கரியான் சர்க்கரை என்னும் இப்படைத் தலைவன், சோழ நாட்டின் தலைநகரான உறையூர்க்குப் பக்கத்தே இருந்த உறந்தைப்பாக்கம் என்னும் சிற்றூரினன்; இளமையிலேயே பாண்டியன் படையில் சேர்ந்து பயிற்சி பெற்றுத் தன் முயற்சியால் படைத் தலைவன் ஆனவன்.

கரியான் சர்க்கரையின் வழிவந்த ஒருவர், காரையூரின் தென்கிழக்கில் நான்கு கல் தொலைவில் உள்ள ஆனூர் என்னும் ஊரில் புதிய கோட்டை ஒன்று கட்டி அங்குக் குடியேறினார். அவ்வானூர் இன்று பழைய கோட்டை என்று வழங்குகிறது. அப்பழைய கோட்டையில் ஆனூரம்மன் கோயில் என்பது பழைய ஆனூர்க்குச் சான்றாக இருக்கிறது. இன்றுள்ள (1954) சர்க்கரையின் பாட்டனார்தான் அப்

* தூறு - புதர்; குஞ்சி - மயிர்; வீறு - வெற்றி, சிறப்பு; கன்னி - வையையாறு; பொன்னி - காவிரியாறு.

பழைய கோட்டையிலிருந்து (ஆனூரில்) நத்தக்காரையூர்க்கு ஒரு கல் வடக்கில் உள்ள பழைய கோட்டைக்குக் குடியேறினார்.

இக்காரையூர்ச் சர்க்கரையின் வழி வந்தோரெல்லாம் சர்க்கரை என்னும் தங்கள் குலமுதல்வன் பெயரையும், உத்தமக்காமிண்டன் என்னும் பட்டப் பெயரையும், மன்றூடியார் என்னும் தலைமைப் பெயரையும் வழிவழிப் பெயர்களாகக் கொண்டு வழங்கி வருகின்றனர். இன்றுள்ள பழைய கோட்டைப் பட்டக்காரர் பெயர் நல்ல சேனாதிபதிச் சர்க்கரை உத்தமக்காமிண்ட மன்றூடியார் என்பது.

கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இச்சர்க்கரை மரபினர், கொங்கு இருபத்து நான்கு நாட்டு வேளாண் குடிமக்களின் குரு போன்ற தலைவராகப் பட்டஞ் சூட்டப்பெற்றனர். அதிலிருந்து சர்க்கரை மரபினர்க்குப் பட்டக்காரர் என்னும் பட்டப் பெயர் வழங்கிவருகிறது.

ஆனூர்ச் சர்க்கரை மரபில் வந்த கொற்றவேற் சர்க்கரை மன்றூடியார் என்பவர், கி. பி. 1725-இல் பட்டத்துக்கு வந்தார். இவர் சிறந்த தமிழறிவுடையவர்; தமிழ்ப் புலவர்கள் விரும்பியதைக் கொடுத்துத் தமிழ் வளர்த்துவந்த தகவுடையார்; குடிமக்களிடத்தில் மிக்க அன்பும் ஆதரவும் உடையவர்; விருந்தோம்பல் என்னும் தமிழர் தனிப்பண்பாட்டுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியவர். இவருக்கு மனைவியர் இருவர். மூத்ததாரம்-காங்கயம். இளையதாரம்-காங்கயத்தை அடுத்த ஆரியபட்டி. இருவர்க்கும் குழந்தை

இல்லை. குழந்தையில்லாக் குறையைத் தவிர்ச் சர்க்கரைக்கு வேறொரு குறையும் இல்லை.

அதனால், அவர் தம் சொந்தக்காரர் சிறுவர் இருவரை வளர்ப்புப் பிள்ளைகளாக்கிக் கொண்டார்; மூத்தவனுக்குச் சேனாபதி என்றும், இளையவனுக்கு இரத்தினம் என்றும் பெயர் வைத்தார். சேனாபதியை மூத்த மனைவியாரும் இரத்தினத்தை இளைய மனைவியாரும் அன்போடு வளர்த்து வந்தனர்.

அவர்கள் மணப்பருவத்தை அடைந்ததும் சேனாபதிச் சர்க்கரைக்குக் காங்கயத்திலும், இரத்தினம் சர்க்கரைக்கு ஆரியபட்டியிலும் அவர் தம் மாமன்மார் மகளிரை மணமுடித்தனர். சேனாபதிச் சர்க்கரை மன்றாடியார் ஆனார்ப் பட்டக்காரரானார். இரத்தினம் சர்க்கரை, ஆனார்ப்புக்கு மேல்புறம் உள்ள மேலப்பாளையம் என்னும் ஊரில் இருந்துவந்தனர். இவருக்குக் குழந்தைசாமி, தீர்த்தகிரி, தம்பி, கிலேதார், குட்டிச்சாமி என்னும் ஐந்து ஆண் மக்களும் ஒரு பெண் மகளும் பிறந்தனர். தமிழர்கள் என்றென்றும் மறக்கமுடியாத ஆண்டாகிய 1756-இல் பிறந்த தீர்த்தகிரிதான் நமது தீரன் சின்னமலை.

3. தமிழறிவு

தீர்த்தகிரி பள்ளிப் பருவத்தை அடைந்ததும் அரண்மனைப் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டான். சேர்ந்த திலிருந்து அவன், 'ஓதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம்' என்னும் முதுமொழிக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கினான்; எந்நேரமும் ஏடுங் கையு மாக இருப்பான். தீர்த்தகிரி அப்பள்ளியின் முதன் மாணாக்கரைத் திகழ்ந்தான்.

தீர்த்தகிரி நன்கு எழுதப் படிக்கத் தெரிந்ததும் அரண்மனைத் தமிழ்ப் புலவரிடம் தமிழ் கற்று வந்தான். அவர் முறையாகத் தமிழ் இலக்கிய இலக் கணங்களைக் கற்பித்தனர். தீர்த்தகிரி அன்னத் தைப் போலவும் ஆவைப்போலவும் முதன் மாணாக்கரை விளங்கினான்; ஆசிரியரிடத்தில் அன்பாகவும் அடக்கமாகவும் நடந்துகொள்வான்; அவர் குணத்தோடு பழகுவான்; குறிப்பறிந்து நடப்பான்; மிக்க ஆர்வத்தோடு பாடங் கேட்பான்; படித்த பாடங்களை நன்கு பயில்வான்.

தமிழ்ச் செய்யுட்களெல்லாம் நகை, உவகை, வியப்பு, அச்சம், அழகை, இழிவு, வீரம், வெகுளி என்ற எண்வகைச் சுவைகளில் ஏதாவதொன்றை உடையனவாகவே இருக்கும். அவற்றுள், நகை உவகை, வியப்பு என்பன இன்பச் சுவைகள். அச்சம், அழகை, இழிவு என்பன துன்பச் சுவைகள். வீரம், வெகுளி என்பன வீரச் சுவைகள். ஏனையிரண்டையும் விட வீரச்சுவையுடைய பாட்டுக்களைத்தான் தீர்த்த

கிரி விரும்பிக் கேட்பான்; அத்தகைய பாட்டுக்களைச் சொல்லித் தரும்படி ஆசிரியரை அன்போடு கேட்டுக் கொள்வான். தீர்த்தகிரியின் தமிழ்ப்பற்றையும், தமிழினப் பற்றையும், செய்யுட்களைச் சுவைக்குந் திறத்தையுங் கண்ட அந்நல்லாசிரியர், சங்க இலக்கியங்களிலுள்ள பழந்தமிழர் வீரவரலாறு என்னும் தமிழ்ச்சாற்றைப் பிழிந்தெடுத்து, வீரச்சுவையுடன் குழைத்து, தீர்த்தகிரியின் செஞ்செவியில் வார்த்தனர். அவ் வீரச்சுவைத் தமிழுண்ட தீர்த்தகிரி வீரவெறி கொண்டான்.

செங்குட்டுவன் வீரத்தைச் சிறப்புறச் சொல்லும்போது தீர்த்தகிரி செங்குட்டுவனே யாகிவிடுவான்; கரிகாலன் வீரத்தைக் கருத்துடன் கற்பிக்கும் போது கரிகாலனையே கண்ணெதிரில் கொண்டு வந்து நிறுத்துவான். ஆரியப் படைகடந்த நெடுஞ்செழியன் வீரத்தை அறையும்போது இவன் அவனாகவே காட்சி தருவான்; தன் குல முதல்வனான சர்க்கரையின் வீரச் செயலைத் தகவுடன் சாற்றும் போது இவன் உவகைப் பெருக்கால் உள்ளம் வீங்கி ஓங்கல் போல் உயர்வெய்துவான். திருக்குறட்படைச்செருக்கு என்னும் அதிகாரத்தை ஆசிரியர் சுவையோடு பகரும்போது அவனை அறியாமலே அவனிடம் அப்படைஞர்கள் செயல்கள் நிகழும். “ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந்தனள், செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுக்கும், ஈன்ற வயிரே இதுவே” என்னும் புறநானூற்றுப் பாட்டுக்களின் பொருளை யுரைக்கும்போது தீர்த்தகிரி தானோர் ஆண்மகன் என்பதையே மறந்து மறக்குடி மகளிரே யாகிவிடுவான். போர்க்களத்தில் பழந்தமிழ் மற

வர்கள் புரிந்த மறச் செயல்களை விரித்துரைக்கும் போது இவன் அப்போர்க்களத்துக்கே சென்று விடுவான்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் கற்பிக்கத் தொடங்கினார். அவ்வளவுதான்! தீர்த்த கிரி தன் காலத்தையே மறந்துவிட்டான். அவன் தன் உடல், உள்ளம், உணர்வு என்னும் மூன்றிலுமே புதியவனாகிவிட்டான். அவனை இனித் தீர்த்த கிரி என்று அழைப்பது சரியன்று. இனி அவனது வீரப் பெயரான சின்னமலை என்றழைப்பதே ஏற்புடைத்தாகும். வெட்சித்திணை, வஞ்சித்திணைகளின் துறைகளை விளக்கும்போது அத்துறைகளுக்கெல்லாம் அவனே எடுத்துக் காட்டாக விளங்குவான். உழிஞைத் திணையின் அகழ்ப்போர், மதிற் போர்களின் துறைகள் அவனை அப்படியே பழந்தமிழ் நாட்டுக் கோட்டைக்குள் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். தும்பைத் திணைத் துறைகளைத் துளக்கற விளக்கும்போது அவன் தன்னையறியாது அத்துறைச் செயல்களைச் செய்வான். இன்னும் சின்னமலை பெற்ற வீரவுணர்ச்சியை எழுதிக் கொண்டே போகலாம். சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் சொல்லவேண்டுமானால், நம் சின்னமலை பதினெட்டாம் நூற்றாண்டினன் அல்லன்; அவன் ஒரு சங்ககால வீரத்தமிழ் மகனே ஆகிவிட்டான் எனல் சாலப் பொருந்தும்.

‘குலவித்தை கல்லாமல் பாகம்படும்’ என்னும் பழமொழியைப் பழமொழியாக்கிவிட்டான் சின்னமலை. ஆசிரியர் ஒன்று சொன்னால் இவன் ஒன்பது தெரிந்துகொள்வான்! முதன் மாணுக்கனுக்கு அன்

னத்தையும் ஆவையும் உவமை கூறினது பொருந்தா உவமை யென்றாக்கி, இவனொரு தனக்குவமையில்லாத் தனி மாணாக்கனாகத் திகழ்ந்தான். சின்னமலையின் தமிழாசிரியர் அவனை இப்போதே கோவைக் கோனாகத் தயார் செய்துவிட்டார். கோவைக் கோட்டம் அவன் பருவத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. பழந்தமிழ்ப் புலவர்களெல்லாம் இவ்வாறுதான் பழந்தமிழ் வீரர்களை யெல்லாம் தயார் செய்தார்கள் போலும்!

தமிழ்ப் பற்று: நம் சின்னமலை தமிழறிவுடையவனாக மட்டும் இருக்கவில்லை; மிகுந்த தமிழ்ப் பற்றுடையவனாகவும் விளங்கினான். “கொங்கதனில் சர்க்கரையைப் பாடலாம்”, “எப்போதும் சர்க்கரை பால் ஏற்கும் வலக்கை,” எனப் புலவர் பாடும் புகழுடை மரபு சர்க்கரை மரபு.

‘பெற்ற தாயின் முதுகில் ஒரு தமிழ்ப் புலவர் ஏறப் பொறுத்தும், ஒரு தமிழ்ப் புலவரது உண்ட எச்சில் வாயைக் கழுவிவிட்டும், ஒரு புலவர்கையில் சவுக்கடி பெற்றும், ஒரு புலவர் தெருவில் விலை கூறி விற்க இசைந்தும், ஒரு புலவர்க்கு மனைவியின் தாயைப் பரிசாகக் கொடுத்தும், தண்டமிழ் வளர்த்து வண்புகழ் கொண்டவர் சர்க்கரை மரபினர்.

அத்தகைய தமிழ்த் தொல்குடியில் பிறந்தவனல்லவா நம் சின்னமலை? விதையொன்று போட்டால் சுரையொன்றை முளைக்கும்? சின்னமலையோ தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களை நன்கு கற்றறிந்தவன்! தமிழ் வள்ளல்களின் வரலாற்றைப் படித்து மனவளம் பெற்றவன். பழங்காலத் தமிழ்ச் செல்வர்களின் கொடைத் திறத்தாலேயே சங்க

நூல்களெல்லாம் தோன்றின என்னும், உண்மையை உள்ளபடி உணர்ந்தவன். தன் முன்னோரின் தமிழ்ப் பற்றை யறிந்து அதியுவப் புற்றவன். புலவர் பெருமையை உள்ளபடி உணர்ந்தவன். தன் தந்தை, புலவர்களை அன்போடு வரவேற்கும்போதும், அன்றார் பாடல்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து அவர்கட்குத் தரமறிந்து பரிசு கொடுத்து மகிழ்விக்கும்போதும் உடனிருந்து பழகியவன்.

ஆகையால், இளமையிலிருந்தே தமிழ்ப் புலவர்கள் வந்தால் அன்போடு வரவேற்பான். அவர்களிடம் அன்பாகவும் அடக்கமாகவும் நடந்துகொள்வான். அவர்கட்கு ஏதாவதொன்றை அன்போடு கொடுத்து மகிழ்வான். மறக்குணம் உள்ள இடத்தில் கொடைக்குணம் இருப்பது இயல்பு. சங்க கால வள்ளல்களெல்லாரும் தலைசிறந்த வீரர்களாகவும் இருந்தமை இதற்குச் சான்றாகும். அவ்வாறே பெருவீரனாகிய நம் சின்னமலை, வீரத்திற்போலவே கொடையிலும் சிறந்து விளங்கினான். இளமையிலிருந்தே புலவர்களைப் போற்றித் தமிழ் வளர்த்து வந்தான்; பல புலவர்கள் இவனைப் பாடிப் பரிசு பெற்றுள்ளனர். பல பனுவல்கள் பெற்றுள்ளான் சின்னமலை.

பூந்துறை அம்பிகாபதிப் புலவர் என்பவர் சிறந்த புலமையுடையவர்; நல்ல கவித்திறம் உள்ளவர். அவர் பால் பாடல் பெறுவதைப் பெருமையாகக் கருதி வந்தனர் தமிழ்ச் செல்வர்கள். ஒரு நாள் அவர் மேலப் பாளையம் வந்தார். சின்னமலை அவரை அன்புடன் வரவேற்றுப் போற்றினான். புலவர் சின்னமலையை இனிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களால்

புகழ்ந்து பாடினார். சின்னமலை அப்பாடல்களைக் கேட்டு அகமிக மகிழ்ந்தான். புலவரின் தரமறிந்த சின்னமலை, அவரைப் பொன்முழுக் காட்டிப் பெருமைப் படுத்தினான். அதாவது, புலவரை ஒரு மணையி விருத்திப் பொன்னை அவர் தலைமேல் சொரிந்தான். புலவர் சின்னமலையின் பெருங் குணத்தையும் தமிழ்ப் பற்றையும் வியந்து, மேலும் பல பாடல்கள் பாடிப் புகழ்ந்தார். அவற்றுள் இரு பாடல்கள் வருமாறு:

*“கங்கையென்பார் நின் குலத்தைக் கமலையென்பார் ஆனூரைக் கவின்சேர் நல்ல

மங்கையென்பார் நினதுதெய்வம் மாதேவர் செயங்கொண்டார் வாணர்க் கீகை

நின் கையென்பார் போர்க்களத்துக் கொருவிசயன்
நின்னையென்பார்

நிலத்தில் கீர்த்தித்

தங்கமென்பார் ரத்தினத்தின் தீர்த்தகிரி யென்றசொலும்
தகுங்கண் டாயே”

“சென்னி மலைக்குஞ் சிவன்மலைக் கும்மிடை தீரமிகு சின்ன மலையென்று மேனம்பு பேசிய தீர்த்தகிரி சொன்ன மலையினால் யானவன் கீர்த்தியைச் சொன்னதற்கா என்னை யடித்துத் துரத்திவிட் டானினி யென்செய்வனே.”

1. கங்கைகுலம் - வேளாண்குலம். கமலை - திருமகள். கமலை என்பார் ஆனூரை - ஆனூர் செல்வமிக்கது என்பார். செயங்கொண்டார், நல்ல மங்கை - சர்க்கரை மரபினர் குல தெய்வம். 2. மேனம்பு - வீரமொழி. சொன்னம் - சொர்ணம், பொன். மலை - மிகுதி. சொன்னமலையால் அடித்தது - பொன் முழுக்காட்டியது.

உடன் பிறந்தார்: சின்னமலையின் பிறந்தவர்கள் நால்வரில் குழந்தைசாமியும், குட்டிச்சாமியும் தம் உடன் பிறந்தவர்களுடன் ஒன்றாகவே படித்தனர்; படிப்பு முடிந்ததும் 'வீடுண்டு தோட்டங் காடுண்டு' என மற்றைச் செல்வர் மக்களைப் போல் தங்கள் பாட்டுக்கு இருந்து வந்தனர். மற்ற இருவரும் சின்னமலையின் தம்பியரேயாயினர். சின்னமலை, தம்பி, கிலேதார் மூவரும் ஒரே உள்ளமும் உணர்வும் உடையவராய் விளங்கினர். 'ஈருடல் ஒருயிர்' என்பதுபோல், இவர்களை 'மூவுடல் ஒருயிர்' என்னலாம். மூவரும் எப்போதும் ஒன்றாகவே இருப்பர். சின்னமலை சொல்வதெதையும் தம்பியும் கிலேதாரும் தட்டவே மாட்டார்கள். சின்னமலையை அவர்கள் தங்கள் முன்னவனாக மட்டும் கொள்ளவில்லை; மன்னவனாகவே கொண்டு அதற்கேற்ப நடந்துவந்தனர். உலகை விளக்கும் முச்சுடர் போல, அம்மூவரும் சர்க்கரை மரபை விளக்கும் முச்சுடராக விளங்கினர்.

4. சிலம்பப் பயிற்சி

சின்னமலை ஒரு சிறந்த உணர்ச்சி வீரனாகி விட்டான்; இனிச் செயல் வீரனாக வேண்டாமா? வெறும் உணர்ச்சி மட்டும் இருந்தால் போதாது; உடற் பயிற்சியும் வேண்டும். அப்போதுதான் அவன் உண்மையான வீரனாக விளங்க முடியும். பழந்தமிழ் வீரர்களெல்லோரும் ஒப்பில்லா உடற் பயிற்சியா லன்றோ வெற்றி வீரராக விளங்கினர்? அவ்வுடற் பயிற்சி-கைத்திறம், தோள்வலி எனவும் பெயர் பெறும். செந்தமிழ் வேந்தர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர்களின் கைத்திறத்தாலன்றோ இமயத்தில் புலிவிற்கெண்டை பொறிக்கப்பட்டது! செங்குட்டுவன் கைவலிக்கு ஆற்றாமலன்றோ கனக விசயர் முடித்தலைகள் அடித்தலத்தைத் தொட்டன? ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் தடந்தோட்கு அஞ்சியன்றோ ஆரியப் படை அஞ்சியலறியோடியது? இளஞ்சேட் சென்னியின் மொய்ம் புக்கு முன்னிற்க முடியாமலன்றோ மோரியர் படை முதுகு காட்டி ஓடியது? கங்கை கொண்ட சோழன் கைத்திறங் கண்டன்றோ உலகமே அன்று ஒருங்கு நடுங்கிற்று? இவ்வீர வரலாறுகளை யெல்லாம் சின்னமலை கருத்துடன் கற்றுத் தெளிந்தவனல்லவா? அவ்வீர வரலாறுகளன்றோ அவனை ஒரு பெரு வீரனாகின? எனவே சின்னமலை சிலம்பம் பயிலாமலா இருப்பான்?

அக்காலத்தே ஊர்தோறும் இரண்டொரு சிலம்பக் கூடம் இருக்கும். சிலம்பத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர் ஊருக்கு நாலைந்து பேருக்கு மேல் இருப்

பர். அவர்கள் தடிவீச்சு, வாள்வீச்சு, புலிப்பாய்த்து, மற்போர் முதலிய சிலம்பங்களை இளைஞர்களுக்குக் கற்பித்து வருவர். மேலப்பாளையத்திலும் சிலம்பக் கூடம் இருந்தது. சின்னமலை முதலிய மூவரும் அதில் சேர்ந்து பயின்று வந்தனர். பின்னர்ச் சிறந்த சிலம்பப் பயிற்சியுள்ள ஓர் ஆசிரியரிடம் ஒழுங்காகப் பயின்று வந்தனர். புலிப் பாய்ச்சில் சின்னமலை குருவுக்கு மிஞ்சிவிட்டான். எந்தக் கிணற்றையும் அவன் எளிதில் தாண்டி விடுவான். உயர்ந்த மதிலைத் தாண்டுவது சின்னமலைக்கு ஒரு வரப்பைத் தாண்டுவது போலாகும். உண்டை வில்லில் சின்ன மலை ஒப்பிலொப்பிலி ஆயினான். 'தனக்குவமையில்லாதான்' என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழி சின்னமலையின் உண்டைவிற் பயிற்சிக்கும் தகுந்த இலக்கியமாகும். அவ்வளவு கெட்டிக்காரன் அவன் அதில்!

மேலப்பாளையம் ஊர்க் கிணறு மிகுந்த அகலமும் நீளமும் உடையது. ஊர்ப் பெண்களெல்லாரும் அக் கிணற்றில் தான் தண்ணீர் எடுப்பார்கள். சின்னமலை முதல் மூவரும் புலிப்பாய்த்து, உண்டைவிற் பயிற்சி இரண்டிற்கும் அக்கிணற்றை நிலைக்களனாகக் கொண்டனர். காலையில் எழுந்ததும் அவர்கள் அக்கிணற்று மேட்டுக்குப் போவார்கள்; தண்ணீர் இறைப்போன் பறியில் நீர் மொண்டுவரும் போது மூவரும் ஒரு புறம் நிற்பர்;- அவன் தண்ணீர் சாய்த்துவிட்டுத் திரும்புவதற்குள் மறுபுறம் நிற்பர். நாம் ஒரு கிணற்று வாய்க்காலைத் தாண்டுவது போல அவர்கள் அக்கிணற்றை அவ்வளவு எளிதாகத் தாண்டுவார்கள். சில வேளை கவலை

இறைப்போன் இவர்கள் கிணறு தாண்டுவதைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்று விடுவான். தண்ணீர் எடுக்கும் பெண்டிர் நிலையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவ்வூர் மகளிர்க்கு அக்கிணறு தண்ணீர் எடுக்கும் இடமாக மட்டுமன்றி, வேடிக்கை பார்க்கும் இடமாகவும், வீரச்சுவை யூட்டும் இடமாகவும் இருந்து வந்தது.

அம்மகளிரில் ஒரு சிலர், 'ஆளப் பிறந்தவர்கள்' என எதிர்காலத்தை உணர்ந்தவர்கள் போலப் பேசிக் கொள்வார்கள். ஒரு சிலர், 'பெற்றால் இப்படிப் பிள்ளைகளைப் பெற வேண்டும்,' என்று வியப்புரை விளம்புவர். ஒரு சிலர் 'எங்கள் பாட்டி கதை சொல்லும்போது இப்படிச் செய்ததாகச் சொல்லுவர்' என உண்மையை உரைப்பர். இன்னும் அவர்கள் என்னென்ன பேசிக் கொண்டார்களோ அவர்களுக்குத் தான் தெரியும்! கிணறு தாண்டல் முடிந்ததும் அவர்கள் உண்டைவிற் பயிற்சி தொடங்குவர்.

மதனகாமன் என்னும் அரசிளங் குமரனும், புத்தி சாதுரி என்னும் அமைச்சிளங் குமரனும் உண்டைவிற் பயிற்சி, செய்ததைப் பற்றி மதனகாம ராசன் கதையில் படிக்கும்போது, 'இப்படிச் செய்ய முடியுமா!' என்று எண்ணி வியப்புக் கொள்கிறோம்; பொய்யெனவுங்கூட எண்ணுகிறோம். அது பொய்யன்று; நாட்டில் நடப் பதைத்தான் கதையில் எழுதுகிறார்கள். இதோ பாருங்கள் அந்நாட்டு நடப்பை:

ஊர் மகளிர் குடத்தில் தண்ணீர் முகந்து கொண்டு போகும் போது, தம்பியும் கிலேதாரும் வில்லை வளைத்து, சுட்ட களிமண் உண்டையைக்

கொண்டு தண்ணீர்க் குடத்தில் துளை செய்வார்கள். சின்னமலையோ பச்சைமண் உண்டையால் தண்ணீர் வெளி வருமுன் அத்துளையை அடைத்து விடுவான். குடத்தில் துளை செய்வது செயற்கருஞ் செயலன்று. அத்துளையின் வழியாகத் தண்ணீர் வெளி வருவதற்குள், ஒரே குறியில், அத்துளையை அடைப்பதன்றோ வியத்தற்குரிய செயற்கருஞ்செயல்! பச்சைமண் உண்டை உடையாமல் மெதுவாகப் பிடித்து, துளையில் நீர் வெளிவருவதற்குள் குறிபார்த்துத் துளையை அடைப்பது எவ்வளவு அறிவொடுபட்ட அருஞ்செயல்! சின்னமலையின் இக் கைகள் பிடித்த *வெடிதான் வெள்ளையரை வெருண்டோடச் செய்தது, 'குறிதவறுதல்' என்பது சின்னமலைக்குத் தெரியாத தொன்றாகும். இவ்வாறு அவ்விரு கலைகளையும் அக்கிணற்று மேட்டில் பயின்று வந்தனர் நம் வீரர்கள் மூவரும். இன்றும் அக்கிணற்று அவர்கள் புகழ்போல அப்படியே இருக்கிறது.

மற்றும் வெடி சுடுதல், கவணெறிதல், குதிரையேற்றம் முதலியவற்றிலும் நம் சின்னமலை தனக்கு வமையிலல்லாதவனாயினன். செஞ்சிக்கோட்டைத் தேசிங்கு மன்னன் குதிரையேறுவதில் மிகவுங்கெட்டிக்காரன் என்று புகழப்படுகிறது. சின்னமலை அவனை விட மிகமிகக் கெட்டிக்காரன். சின்னமலையின் குதிரையேற்றத்திறமையை, 'குதிரைப் படை' என்னுந் தலைப்பில் கண்டுகளியுங்கள்.

5. பெயர்க்காரணம்

கோவை, சேலங்கோட்டங்களும், திருச்சி, மதுரைக் கோட்டங்களின் வடபகுதியும் கொங்கு நாடு எனப்படும். காவிரியாறு கொங்கு நாட்டின் இடையில் தெற்கு நோக்கி ஓடுகிறது. கொங்கு நாட்டின் வடக்கில் பாலைமலைத் தொடரும், தெற்கில் கருமலைத் தொடரும் இயற்கை யெல்லை யரணை அமைந்துள்ளன. கொங்கு நாடு அன்று மைசூர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. கொங்கு நாட்டின் அதிகாரி சங்ககிரிக் கோட்டையில் இருந்து வந்தார். சங்ககிரி, பவானி சேலம் வழியில், பவானிக்குப் பன்னிரண்டுகல் கிழக்கில் இருக்கிறது. மலைமேல் கற்கோட்டை ஒன்று இருக்கிறது. அக்கோட்டையில் தான் அவ்வதிகாரி இருந்து வந்தார். கொங்கு நாட்டு நில வரிப்பணம் அவ்வதிகாரிக்கு அனுப்பப்பட்டு வந்தது. அன்று தண்டற்காரன் குதிரைமீது வரிப்பணம் கொண்டு செல்வது வழக்கம்.

சின்னமலைக்கு ஆண்டுபதினாறு அல்லது பதினேழு இருக்கும். அப்போதே சின்னமலை குதிரையேறிக் கொண்டு ஊர்களைச்சுற்றிப் பார்த்து வருவது வழக்கம். ஒரு நாள் சின்னமலை வழக்கம் போல் வெளியூர்க்குச் சென்று விட்டு ஊர்க்கு வந்து கொண்டிருந்தான். வருகிற வழியில் ஒரு தண்டற்காரன் வரிப்பணத்துடன் குதிரை மீது சென்றான். சின்னமலை அவனைப் பார்த்து, 'நீ யார்? எங்கே போகிறாய்?' என்றான். அவன் தானொரு தண்டற்காரன் என்றும் சங்ககிரிக்கு வரிப்பணம்

கொண்டு போவதாகவும் கூறினான். 'யாருக்கு?' என்றான் சின்னமலை. 'மைசூர் மன்னருக்கு' என்றான் தண்டற்காரன். அது கேட்ட சின்னமலை, 'நம் நாட்டு வரிப்பணத்தை மைசூர் மன்னருக்கு எதற்காகக் கொடுக்கவேண்டும்?' என்று வெறுப்புடனும் வியப்புடனும் கேட்டான். அதற்கு அவன் 'நம் கொங்கு நாட்டை மைசூர் அரசர் ஆளுகிறார்; அதற்காக நாம் அவருக்கு வரி கொடுக்க வேண்டும்,' என்றான்.

சின்னமலை சினத்துடன், 'நம் நாட்டை மைசூர் அரசர் ஏன் ஆளவேண்டும்? நமக்கென்ன ஆளவா தெரியாது? இந் நாட்டை ஆள்வதற்கு இங்கு என்ன ஆளா இல்லை? பணத்தை இங்கே கொடு,' என்றான்.

'ஐயா! நான் அதிகாரிக்கு என்ன சொல்லட்டும்? எங்கள் ஊராளி சும்மா இருப்பாரா? நான் சொன்னதைச் செய்யும் ஆளுக்காரன்', என்று தன்னிலைமையைக் கூறி வேண்டினான் அத்தண்டற்காரன்.

'இல்லை; நம் நாட்டு வரிப் பணம் அயலாருக்குப் போகக்கூடாது. பாடுபடுவது ஒருவர், பயன் பெறுவது மற்றொருவரா? சென்னி மலைக்கும் சிவன் மலைக்கும் நடுவில் உள்ள சின்னமலை வாங்கிக் கொண்டதாகச் சொல்' என்று பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு சென்றான் சின்னமலை.

இவ்வளவு இளம் பருவத்திலேயே சின்னமலையின் நாட்டுப் பற்றையும் தீரத்தையும் பார்த்தீர்களா? 'நம் நாட்டு வரிப் பணம் அயலாருக்குப் போகக்கூடாது.' இது எவ்வளவு பொருள் பொதிந்த பொன் மொழி! 'நம் நாட்டை மைசூர் அரசர் ஏன்

ஆள வேண்டும்? நமக்கென்ன ஆளவா தெரியாது? இந்நாட்டை ஆள்வதற்கு இங்கென்ன ஆளா இல்லை? இவைதாம் என்ன பொருளற்ற புன்மொழிகளா? இத்தகைய நாட்டுப் பற்றுத்தான் ஆங்கிலேயரை எதிர்க்கும்படி சின்னமலையைத் தூண்டிற்று; அவர்களை ஆட்டிவைத்தது ; முடிவில் வீரச் சாவை அன்போடு வரவேற்றது ; என்றும் பொன்றாப் புகழை நிலை நாட்டியது. வாழ்க சின்னமலையின் நாட்டுப்பற்றும் தீரமும்! இதிலிருந்துதான் தீர்த்த கிரிக்குச் 'சின்னமலை' என்னும் பெயர் வழங்கலானது. 'சென்னி மலைக்கும் சிவன் மலைக்கும் நடுவிலுள்ள சின்னமலை' மோனையும் எதுகையும் இயையும் பொருந்திய அழகான சொற்றொடர்! நம் சின்னமலை, பெயரிலோ சின்ன மலை. செயலிலோ பெரிய மலை!

6. தமிழ் நாட்டு அரசியல்

தமிழகத்தில் எப்போது ஆட்சியேற்பட்ட தென்பது வரையறுத்துக் கூற முடியாத தொன்றாகும். தமிழ் நாட்டில் அரசியலமைப்பு ஏற்பட்டதிலிருந்து தமிழ்நாட்டைச் சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் முடியுடை மூவேந்தர் மரபினர் ஆண்டு வந்தனர். கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ் நாடு அயலாராட்சிக்குட்பட்டது. வீரமே உருவான மூவரசர் ஆட்சி ஒழிந்ததன் காரணம் சரியாகத் தெரியவில்லை. இதைத்தான் 'காலச்சுழல்' என்பது. 1510-இல் இருந்து இருபது ஆண்டுகள் விசயநகர அரசரான கிருஷ்ண தேவராயர் என்பவர் தமிழ் நாட்டின் அரசராய் இருந்து வந்தனர். பின்னர்த் தமிழ் நாட்டாட்சி நாயக்க மன்னர் கைக்கு மாறியது.

18-ஆம் நூற்றாண்டில் கிழக்கு மலைத் தொடருக்கும் கீழ்கடலுக்கும் இடைப்பட்ட கர்நாடகத்தை ஆற்காட்டு நவாப்பு ஆண்டு வந்தார். தஞ்சையை சிவாஜி மரபினரான மராட்டிய மன்னர் ஆண்டுவந்தனர். மற்றப் பகுதிகளைத் தமிழ்ச் சிற்றரசர்கள் ஆண்டு வந்தார்கள்.

1672-இல் மைசூர் மன்னன் தொட்டேவராயன் என்பவன் கொங்கு நாட்டரசன் ஆனான். அதிலிருந்து கொங்கு நாடு மைசூர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டுவிட்டது. 1760-இல் ஐதர் அலி என்பான் மைசூர் மன்னன் ஆனான்.

அப்போது இந்நாட்டுக்கு வாணிகம் செய்ய வந்த ஆங்கிலேயரும் ஃபிரஞ்சுக்காரரும் இந்நாட்

டைக் கைப்பற்றுவதில் ஈடுபட்டு முனைந்து வேலை செய்துவந்தனர். அவர்கள் இந்நாட்டு மன்னர்களுக்குள் பகையை மூட்டி விட்டுத் தாங்கள் துணை செய்வது போல ஒவ்வொரு பக்கம் சேர்ந்து போரிட்டு வந்தனர். அதற்கு இந்நாட்டு மண்ணைக் கூலியாகப் பெற்றுவந்தனர். இந்நாட்டு மன்னர்கள் அவ்வயல் நாடர் விரிக்கும் அரசியற் சூழ்ச்சி வலையிற் பட்டு, இந்நாட்டை அன்னார்க்கு வலியச் சொந்தமாக்கி வந்தனர். கரும்பு கட்டோடு இருந்தால் எறும்புக்கு அங்கு என்ன வேலை? இந்நாட்டு மன்னர்களின் ஒற்றுமையின்மையே இந்நாட்டை அயல் நாடர்க்கு குரிமையாக்கி வந்தது. அவ்வயல் நாடர் மேலும் கூலிகொடுத்து இந்நாட்டு மக்களைப் படையில் சேர்த்துப் பயிற்சிகொடுத்துத் தம் நாட்டு மன்னரோடு போரிடவும் செய்துவந்தனர்.

அப்போது நாடு முழுவதும் எங்கு பார்த்தாலும் கொள்ளையும் கலகமும் கொலையும் கொடுமையுமாக இருந்தன. நாட்டு மக்கள் பட்டபாடு சொல்லுந்தரமல்ல. போர் வீரர்கள் மனம்போனபடி ஊரைச் சூறையாடிவந்தனர். நாடு வீரர்களின் வினையாட்டுப் பொருளானது. நாட்டு மக்களின் உயிரைக் காக்க ஏற்பட்ட படை உயிரைப் போக்கி வந்தது நாட்டில் கேள்வி கேட்பாடென்பதே இல்லாமல் போயிற்று, மக்கள் உயிருக்கும் பொருளுக்கும் பாதுகாப்பின்றி உழன்றனர். 'படை வருகிறது,' என்றால், மக்கள் காடுகரைகளில் ஓடியொளிந்து உயிர் காத்து வந்தனர். சில ஊர்கள் மக்களேயின்றி யிருக்கும். சில ஊர்கள் வீரர்களின் பாடி வீடாக இருக்கும் நாட்டில் தடியெடுத்தவன் தண்டற்காரனான். கைவலுத்

தவன் காரியக்காரனான மக்கள் தங்கள் பொல்லாத காலத்தை எண்ணி யிரங்கினர். பெரியோர்கள் நல்லரசின்மையால் நாட்டு மக்கள் படும் பாட்டைக் கண்டு வருந்தினர். அயல் நாடர் செய்யும் அரசியற் சூழ்ச்சியால் நாடு அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. அமைதி என்பது நாட்டில் இல்லாப் பொருளாகி விட்டது. ஒருவர் 'விரைவில் வா' என்றால், 'என்ன படையா வருகிறது?' என்னும் பழமொழி, அக்கால நிலையை விளக்க எழுந்ததேயாகும், முடிவில் ஃபிரஞ்சுக்காரர் தோற்றனர்; ஆங்கிலேயர் வெற்றி பெற்றனர்.

1767-இல் ஆங்கிலேயருக்கும் ஐதரலிக்கும் போருண்டானது. அப்போரில் கொங்கு நாட்டுக்கும் பங்கு கிடைத்தது. 1782-இல் ஐதர் அலி இறந்தான். மகன் திப்பு பட்டத்துக்கு வந்தான். திப்புவுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் அடிக்கடி போர் நடந்தது. அப்போர் நாட்டை ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டது. 1792-இல் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அதன்படி சேலம், மதுரை, மலையாளம் கோட்டங்கள் ஆங்கிலேயர்க்குச் சொந்தமாயின. அதோடு நாட்டு மக்கள் நலிவு தீர்ந்த பாடில்லை. மீண்டும் இருவருக்கும் போருண்டானது. அப்போரில் 1799-இல் திப்பு இறந்தான். மைசூர் ஆட்சி ஆங்கிலேயர் கைக்குச் சென்றது. மைசூர் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்த கோவைக் கோட்டமும் ஆங்கிலேயர்க்குச் சொந்தமாயிற்று. இம் மைசூர்ப் போர் முப்பத்தோராண்டு தொடர்ந்து நடந்தது.

ஆற்காட்டு நவாப்பு பெயரளவில்தான் தென் னாட்டின் பேரரசுகை இருந்து வந்தான். குறுநில

மன்னர்களில் பெரும்பாலோர் சரியாக வரிப்பணம் கொடுப்பதில்லை. வற்புறுத்தி வாங்கும் ஆற்றல் நாவாப்புக்கில்லை. 1792-இல் நவாப்புக்கும் வெள்ளைச் சாத்தர்க்கும் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அதன்படி நவாப்பு கொடுக்க வேண்டிய கடனுக்காகத் தென்னாட்டின் வரி வாங்கிக் கொள்ளும் உரிமையை வெள்ளைச் சாத்தர்க்கு வழங்கினான் நாவாப்பு. வாணிகம் செய்ய வந்த சாத்தர்கள் வரி வாங்கும் அதிகாரிகளாக மாறினர். நாளடைவில் நவாப்பு தன் அதிகாரம் முழுவதையும் அச்சாத்தர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அரசன் என்ற பெயரளவில் இருந்துவந்தான்.

‘வரி வாங்குதல்’ என்னும் பெயரால் அச்சாத்தர்கள் தென்னாட்டின் செல்வத்தைக் கொள்ளையடித்து வந்தனர். உழவர்களின் நிலங்களை அளந்து அதிக வரி விதித்து வற்புறுத்தி வாங்கி வந்தனர். பெரும்பாலான பாளையக்காரர்கள் அவ்வெள்ளைச் சாத்தர்க்கு அடங்கி ஒடுங்கி வாழ்ந்து வந்தனர்.

1800-இல் கர்நாடக நவாப்பு இறந்தான். அவனுக்குப் பிள்ளை யில்லாததனால் அவன் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாட்டை அச்சாத்தர்கள் தங்கள் சொந்த மாக்கிக் கொண்டனர்; அதே ஆண்டில் தஞ்சாவூர் மன்னனும் இறந்தான். அவனுக்கும் பிள்ளையில்லாததால் தஞ்சையைத் தங்கள் நாட்டுடன் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

1792-இல் பாஞ்சாலங் குறிச்சிப் பாளையக்காரனான வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன் வெள்ளைச் சாத்தர்க்கு வரி கொடுக்க மறுத்தான். இருவருக்கும் பெரும் சச்சரவு ஏற்பட்டது. ஆளுநர்கள் இருவர்க்

92
 சும் உடன்பாடு ஏற்படவில்லை. 1798-இல் கட்ட
 பொம்மனைத் தூக்கிக் கொன்றனர். அவன் தம்பி
 ஊமைத்துரை என்பவன் அச்சாத்தரை எதிர்த்து
 நான்காண்டுகள் புரட்சி செய்தான். 1801- இல்
 அவனையும் தூக்கிக் கொன்றனர். 1799-இல் இருந்து
 தென்னாட்டு மக்கள் யாரும் படைக்கலம் வைத்
 திருக்கக் கூடாதென மறத்தமிழரின் வாளேந்தும்
 உரிமையை பறித்தனர். இந்நிலையில் இருந்து
 வந்தது தமிழ் நாட்டின் அரசியல்.

7. நாட்டுப் பற்று

பதினாண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு நாள் 'நம் நாட்டை மைசூர் அரசர் ஏன் ஆள வேண்டும்? நமக்கென்ன ஆளவா தெரியாது? இந்நாட்டை ஆள்வதற்கு இங்கென்ன ஆளா இல்லை? நம் நாட்டு வரிப் பணம் அயலாருக்குப் போகக் கூடாது' என்று வரிப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு வந்தானல்லவா நம் சின்னமலை? அன்றிருந்தே சின்னமலை அரசியலில் ஈடுபடலானான். பழங்காலத் தமிழ் நாட்டின் அரசியலைக் கருத்துடன் கற்றவனல்லவா சின்னமலை? அதனோடு இக்காலத் தமிழ் நாட்டின் அரசியல் நிலையை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலானான். நாளா காகச் சின்னமலையின் அரசியலுணர்ச்சி நாட்டுப் பற்றாக மாறியது. சின்னமலை ஆளாகாக-அவனுடைய நாட்டுப் பற்று முதிர முதிர அவன் தன் தாய் நாட்டு நலத்திற் குழைப்பதையே வாழ்க்கைப் பயனாகக் கொண்டான். எப்போதும் நாட்டு நலத் தொண்டுக்காக ஊரூராய்ச் சுற்றுவதே அவன் வேலையானது. தன் சொந்தக் குடும்பம், சொந்தக் காரர், சொந்தப் பண்ணையம், சொந்த நலம் என்ப தொன்றும் சின்னமலைக்குத் தெரியாது. ஊர் நலமே தன் உயர் நலமெனக் கொண்டான்; நாட்டுநலமே தன் நலமெனக் கொண்டான்.

கொங்கு நாட்டின் வடக்கெல்லையில் போர் நடக்கிறது. கொங்கு நாட்டின் அரசியல் மாற்றம் அப்போரின் முடிவைப் பொறுத்ததாகும். அயலார்கையி

விருந்து அது அயல் நாடர் கைக்குப் போனாலும் போகலாம். இது அரசியலறிவுடைய சின்னமலைக்குத் தெரிந்தது. அதனால், அவன் கொங்கு நாட்டை அயலார் கையிலிருந்து மீட்கவேண்டும். நம் நாட்டை நாமே ஆளவேண்டும். ஒரு நாட்டை அந்நாட்டுக்குச் சொந்தக்காரனல்லாத அயலா னொருவன் ஆளுதல் முறையன்று. அவ்வயலாட்சி யால் நாட்டு மக்களுக்கு யாதொரு நன்மையும் ஏற்படாது; தீமைதான் ஏற்படும். மேலும் அயலா னொருவன் தங்கள் தாய் நாட்டுக்கு அரசனாக இருப்பது அந்நாட்டு மக்களுக்கு மானக்கேடுமாகும். இமயமுதல் குமரிவரை ஒரு மொழி வைத்தாண்ட முடியுடை மூவேந்தர் ஆட்சிக் கீழ் இருந்த தமிழ் நாடு, தமிழ் தெரியாத அயல் மொழியாளர் ஆட்சிக்குட்பட்டு அலைவதா? நூற்றைம்பதாண்டுகளாய்த் தமிழ் நாடு அயல் மொழியாளர் மேற்பார்வையில் (நாயக்க ராட்சியில்) இருந்து வந்ததனாலேயே தமிழ் மொழி தன் பழம்பெருமையை இழந்துவிட்டது. இனி அயல் மொழியாளர் நேராட்சிக்குட்பட்டால் நம் தாய் மொழி யென்னாகும்? வேற்று மொழி பேசுவோர்க்குத் தம் தாய்மொழி யல்லாத பிறமொழி பேசும் மக்களிடம் எங்ஙனம் அன்புண்டாகக் கூடும்?

‘தம் தாய்நாட்டை அயலார் ஆள, அவ்வயலாட்சிக் கீழ் அடிமை வாழ்வு வாழ்வது அந்நாட்டு மக்களின் ஆண்மைக்கழகா? தமிழர்கள் என்ன வீரமில்லா வெற்றுடம்பினரா? தமிழர் வீரம் என்ன இறந்தொழிந்தா போய்விட்டது? இல்லை, உயிரோடு தான் இருக்கிறது. ஆனால், குகைப் புலிப்போல்

உறங்கிக் கிடக்கிறது. தட்டி யெழுப்ப ஓர் ஆள் வேண்டும். அதை ஏன் நாம் செய்யக்கூடாது?' என்று எப்போதும் எண்ணிய வண்ணமிருந்தான். 1792-இல் கொங்கு நாட்டின் சரி பகுதியான சேலங் கோட்டம் ஆங்கிலேயருக்குச் சொந்தமானதை யறிந்த சின்னமலையின் ஆர்வம் மேலும் மிகுதியாயிற்று.

'அயலார் கையிலிருந்து சேலம் அயல் நாடர் கைக்கு மாறிவிட்டது. கோவையும் விரைவில் ஆங்கிலேயர்க்குச் சொந்தமானாலும் ஆகக்கூடும். அப்புறம் நாம் இருப்பதும் இறப்பதும் ஒன்றுதான்! திப்பு அயலான் எனினும் இந்நாட்டவன். தமிழ் நாட்டின் ஒரு பகுதியைச் சேர்ந்தவன்; இந்நாட்டின் மீது பற்றுள்ளவன்; ஆங்கிலேயரோ அயல் நாடர்; இந்நாட்டின் மீது சிறிதும் பற்றில்லாதவர்; இந்நாட்டைச் சுரண்டிப் பிழைக்க வந்தவர்; அவர்கட்கு இந்நாட்டு நலத்தில் எள்ளளவும் அக்கறையிருக்க முடியாது. ஆகையால், நாம் திப்புவின் படையில் சேர்ந்து வெள்ளைக்காரரை இந்நாட்டை விட்டே விரட்டவேண்டும்; அதன்பின் தமிழாட்சியை ஏற்படுத்தல் எளிது. இனிக் காலந் தாழ்த்தக் கூடாது,' என்று முடிவு செய்தான் சின்னமலை.

தம்பிமாருடன் கலந்து ஆராய்ந்தான். 'நாம் மட்டும் படையில் சேர்ந்தால் போதாது. கொங்கு நாட்டு இளைஞர்களை ஏராளமாகப் படையில் சேர்க்க வேண்டும். அப்போதுதான் நமது எண்ணம் முற்றுப் பெறும்' என்று மூவரும் முடிவு செய்தனர். அன்றே அத் தாய் நாட்டுத் தொண்டைச் செய்யத் தொடங்கினர். மூவர் குதிரையும் கோவைக் கோட்ட மூலை

முடுக்குகளெல்லாம் பறந்தன. படையில் சேரவேண்டியதன் இன்றியமையாமையை எடுத்தியம்பினார். இவ்வளவு நாளாய் மைசூர் அரசின் அதிகாரிகள் எவ்வளவோ எடுத்துரைத்தும் எவரும் படையில் சேரவில்லை. அதிகாரிகளின் மிரட்டலுக்கு யாரும் அஞ்சவில்லை. சின்னமலையின் தாய்நாட்டுப் பற்றையும் பொதுத் தொண்டையும் கண்டு, வீரவுரையைக் கேட்டு வீர வுணர்ச்சிபெற்ற கொங்கிளங் காணையர் கொக்கரித் தெழுந்தனர். புற்றீசல் போலப் புறப்பட்டனர்; பல்லாயிரக் கணக்கில் படையில் சேர்ந்தனர். திப்புவின் படையினர் வெள்ளம்போல் பெருகியது. அதை அதிகாரிகளின் வாயிலாய் அறிந்த திப்பு, சின்னமலையின் தாய்நாட்டுத் தொண்டை மனமாரப் பாராட்டினான். மூவரும் இவ் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்து வந்தனர்.

ஓடாநிலை: சின்னமலை முழு நேர நாட்டுத் தொண்டானதும் மேலப்பாளையம் அவன் தொண்டுக்கு ஏற்ற இடமாக அமையவில்லை. தன் தாய்நாட்டின் எதிர்கால வாழ்வை வரையறுக்கும் போர் நடப்பதோ வடக்கில். மேலப்பாளையத்திற்கு வடக்கில் நொய்யலாறு குறுக்கே ஓடுகிறது. அதில் அடிக்கடி வெள்ளம் வந்து வடக்கே போகமுடியாமல் தடை செய்யும். சின்னமலையின் வேலையிற் பெரும் பகுதி நொய்யலாற்றின் வடக்கேதான். ஆகையால், சின்னமலை நொய்யலாற்றுக்கும் வடபுறம் குடியேற முடிவு செய்தான்; குடியேறுவதற்கு ஏற்ற இடம் பார்த்தான். ஓடாநிலை என்னும் ஊர் அவன் உளத்தைக் கவர்ந்தது.

சங்க நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள கங்கள் கட்டி பல்வேற கட்டி வழிவந்த கட்டி மரபினர் கி. பி. 800 முதல் 1672 வரை வட கொங்கு நாட்டைச் சீரும் சிறப்புடனும் ஆண்டு வந்தனர். கட்டிநாடு ஒரு காலத்தே தெற்கே தாராபுரம் வரையிலும் பரவியிருந்தது. 17-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மைசூர் மன்னன் அடிக்கடி கட்டிநாட்டின் மேல் படையெடுத்தான். ஒருகால் மைசூர்ப் படையொன்று கொங்கு நாட்டு ஊர்களைச் சூறையாடிக் கொண்டே தெற்கு நோக்கிச் சென்றது. ஓடாநிலை என்னும் இடத்தில் கொங்குப் படை யொன்று அப்படையை எதிர்த்தது. மைசூர்ப் படை பெரியபடை; கொங்குப் படையோ மிகச் சிறிய படை. அப்படியிருந்தும் ஒரு நாள் முழுவதும் புறங்காட்டி யோடாமல் அம்மைசூர்ப் பெரும்படையை எதிர்த்து நின்றது. பின்பொரு துணைப்படை வந்து மைசூர்ப் படையை வடக்கு நோக்கி ஓடும்படி செய்தது. அதிலிருந்து அவ்வூர்க்கு ஓடாநிலை என்னும் பெயர் வழங்கலானது. எனவே வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற அவ்வூரில் புதிதாக அரண்மனை கட்டி அங்குக் குடியேறினான் சின்னமலை.

8. நல்ல வாய்ப்பு

சின்னமலையின் முன்னவனான குழந்தைசாமிக்கு ஆரியப்பட்டித் தாய்மாமன் மகளை மணஞ் செய்தனர். குட்டிச்சாமிக்கும் வேறு இடத்தில் மணமுடித்தனர். சின்னமலை முதலிய மூவரும் மணஞ் செய்து கொள்ளவில்லை. மணஞ் செய்துகொண்டு இல் வாழ்க்கை நடத்த அவர்களுக்கு நேரமேது? அதற்காகவா அவர்கள் பிறந்தார்கள்? நாட்டு விடுதலைத் தொண்டுதான் அவர்கள் இல்வாழ்க்கை. ஆளான திலிருந்து அவர்கள் ஒரு நொடி நேரத்தைக்கூட வீணாகக் கழிக்கவில்லை. காலக் கொலைக்கு அவர்கள் ஒருபோதும் ஆளாகவில்லை. ஓயா உழைப்பு; உலையா முயற்சி; ஊருக்கு உழைப்பதனால் உண்டாகும் இன்பமே அவர்களது வாழ்க்கைப் பேரின்பம்!

அவர்கள் தாங்கள் மட்டும் சிலம்பம் பயின்றதோடு நிற்கவில்லை. ஊரூராகச் சென்று கொங்கிளங்காளிகளுக்குச் சிலம்பம் பயிற்றுவித்து வந்தனர். மனம்போலச் செல்லும் அவர் தம் குதிரைகள் நூறு கல்லானாலும் நினைத்தநேரத்தில் செல்லும். கோவைக்கோட்டத்தில் எங்கும் எப்போதும் அவர்களைக் காணலாம். சிலம்பம் பயிற்றுவிப்பது, படைக்கு ஆட் சேர்த்தனுப்புவது இவைதான் அவர்கள் வாழ்க்கைப் பயன். வெளியில் சென்று வரும்போதெல்லாம் படை வருவதுபோல் பலரோடுதான் வருவர். ஊரில் இருக்கும்போது ஓடாநிலைக்கு நான்கு கல் வடக்கில் உள்ள அறச்சலூர் மலைக்குச்

சென்று வேட்டையாடுவார்கள். ஏன் அதுவரையிலும்? மற்றைச் செல்வர் மக்களைப்போல வீண்பொழுது போக்கிக்கொண்டா இருப்பார்கள்? அதுதான் அவர்களிடத்திலில்லையே. ஊர் நலத்தொண்டில் அவ்வளவு ஈடுபட்டிருந்தனர்.

நள்ளிரவில் வந்தாலும் தூக்கங்கெட எழுந்து சோருக்கிப் போடும் வேலை அண்ணன் மனைவியைச் சேர்ந்ததாகும். சமையற்காரர்கள் இருந்தாலும் குடும்பத் தலைவியாகிய அவ்வம்மை எழுந்துதானே ஆகவேண்டும்? மேலும், வரும்போது படைபோலப் பலரைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவதும், நேரங்கெட்ட நேரத்தில் வந்து சோருக்கிப் போடச் சொல்வதும் அவ்வம்மைக்குப் பிடிக்கவில்லை. சின்னமலையின் பொதுத் தொண்டு அவன் அண்ணிக்குத் தொந்தரவாக இருந்தது. உலகம் போற்றும் முதல்வர் காந்தியடிகளின் பொதுத் தொண்டை அண்ணை கஸ்தூரிபாய் ஒரு காலத்தே தொந்தரவாக எண்ணவில்லையா? அவ்வாறே சின்னமலையின் பொதுத் தொண்டு அவ்வம்மையார்க்குப் பிடிக்காததால் அதைத் தொந்தரவாகக் கொண்டாள். தங்கணவரோ தம்பிக்கு அடங்கினவர். அவரிடம் சொல்லி யாதொரு பயனும் ஏற்படவில்லை. எனவே, கெம்பாயம்மாள் என்னும் நம் சின்னமலையின் அண்ணன் மனைவி, ஆரியப்பட்டிக்குப் போன போதெல்லாம், 'அப்பா! அவர்கள் தொந்தரவு பொறுக்க முடியவில்லை. யாமம் ஏமம் என்பதுண்டா? எப்போதும் படை வருவதுபோல் பலரைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து ஆக்கிப்போடச் சொல்வது. அவர்களுக்கென்ன தண்டிடுவர்கள்? இப்படியே போட்

டால் எத்தனைதான் கிடந்தாலும் எத்தனை நாளைக்கு வரும்? உங்கள் மருமகனோ அவர்கள் எதிரில்கூட நிற்கத் துணிவில்லாதவர். அவரிடம் சொல்லுவதும் சொல்லாதிருப்பதும் ஒன்றுதான். நீங்கள் சொல்லி அடக்கிவைப்புகள்,' என்று தந்தையிடம் முறையிடுவாள்.

இந்த முறை போனவள் 'நான் உங்களிடம் பல முறை எவ்வளவோ சொல்லியும் நீங்கள் காதில் கூடப் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. உங்களுக்கென்ன இங்கு இருக்கிறீர்கள்? அங்கிருந்து பார்த்தால் தானே தெரியும் அவர்கள்செய்யும் அட்டூழியத்தை! இனிமேல் என்னால் அவர்கள் தொந்தரவைப் பொறுத்துக்கொண்டு அங்கிருக்க முடியாது. அதற்காகத்தான் குழந்தை குட்டிகளையெல்லாம் கூட்டிக் கொண்டு வந்தேன். இனி அங்குப் போகச்சொன்னால் அவ்வளவுதான்! மறுபடி என்னை நீங்கள் பார்க்க முடியாது. கிணறு குட்டையில் விழுந்து உயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன்,' என்று தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். தகப்பனார், 'அந்தப் பயல்களை அடக்கிவைக்கிறேன்; அழாதே சும்மா இரு,' என்று மகளைத் தேற்றினார்.

சின்னமலை முதல் மூவரும் 1795-இல் சென்னி மலைத் தேருக்குச் சென்றிருந்தனர். சென்னிமலை, ஓடாநிலைக்கு ஆறுகல் மேற்கில் இருக்கிறது. ஆரிய பட்டி மாமன் வீட்டாரும் தேருக்கு வந்திருந்தனர். மாமன், சின்னமலையைத் தண்டிக்க இதுதான் தக்க காலமென்று எண்ணினார். சின்னமலையைத் தண்டிப்பதென்பது அவ்வளவு எளிதான காரியமா? எப்படியாவது தேர்க்கூட்டத்தில் மாணக்கேடு

செய்வதென்று முடிவு செய்தார். அதற்கெனவே ஊரிலிருந்து சில முரடர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருந்தார். சின்னமலை முதல் மூவரையும் பிடித்துத் தேர்க்காலில் கட்டி வரும்படி அம் முரடர்களை ஏவினார்.

அவர்கள், சின்னமலை முதல் மூவரும் தேர்க்குப் பக்கத்தில் தெருவில் சென்றுகொண்டிருக்கும் போது, திடீரென்று போய்ப் பிடித்துத் தேர்க்காலோடு சேர்த்துப் பின் கட்டாகக் கட்டினர்; யாரும் அவிழ்த்து விடாதபடி அங்கேயே காத்து நின்றனர். தேர்க் கூட்டத்தினர் காண மூவரும் நெடுநேரம் கட்டுண்டு கிடந்தனர். அக் கொடுமையைக் கண்ட மக்கள் மனந் துடித்தனர். துடித்தென்ன செய்வது? அம்முரடர்கள் விட்டாலல்லவோ கட்டவிழ்த்து விட முடியும்? அவர்கள்தான் தடியுங் கையுமாய் நின்று கொண்டிருக்கிறார்களே!

சின்னமலை தங்கையைச் சென்னிமலைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள உலகபுரம் என்னும் ஊரில் மணஞ் செய்து கொடுத்திருந்தனர். தேருக்கு வந்திருந்த உலகபுரத்து மைத்துனர் இச்செய்தியைக் கேட்டுச் சில ஆட்களைக் கூட்டிக்கொண்டு ஓடிவந்தார். அவர்கள் ஓடிவருவதைக் கண்ட முரடர்கள் ஓடி விட்டனர். மைத்துனர் கட்டவிழ்த்து விட்டு மூவரையும் ஊருக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

பிறந்தவன்மார்களுக்கு ஏற்பட்ட மானக்கேட்டைக் கேட்ட தங்கை, அண்ணா! இந்த உலகமே கண்டால் கைகட்டி நிற்கும் உங்களுக்கா இந்த மானக்கேடு? அதுவும் பல பேர் காணத் தேர்க்

கூட்டத்திலா? அவ்வளவு நெஞ்சத் துணிவா அந்த ஆரியப்பட்டியான்களுக்கு? நேரில் நின்று பேசத் தகுதியில்லாத கோழைகள்! பிறந்தவள் மக்களென்று கொஞ்சங்கூட எண்ணிப் பார்க்கவேண்டாம்? மாமனும் மாமன்! நல்ல மாமன்! வெல்லம் போட்ட மாமன்! அப்படித்தான் அவளை என்ன அடித்துதைத்தா தொந்தரவு செய்தீர்கள்? உங்கள் சொத்தைச் செலவழிக்க ஊரான் மகளேன் குறுக்கே நிற்கவேண்டும்?

‘ஐயோ! அண்ணா! உன் பிறந்தவன்மார்கள் தேர்க்காலில் கட்டப்பட்டுக் கிடந்தனர் என்று இவ்வூர் என்னை ஏசுமே. அண்ணா! இனி நான் எப்படி ஊர்க்குள் தலை நீட்டுவேன்? என் பிறவிகளே! அக்கொடிய முரடர்கள் திடீரென்று வந்து பிடித்துத் தேர்க்காலோடு சேர்த்துப் பின் கட்டாயக் கட்டினபோது நீங்கள் எப்படிப் பொறுத்திருந்தீர்களோ? உங்கள் வீர தீரமெல்லாம் அப்போது எங்கு போய் ஒளிந்ததோ! தேர்க்காலில் கட்டிக் கிடப்பதைப் பலரும் பார்த்துள்ளி நகையாடிக் கொண்டு சென்றபோது உங்கள் மனம் என்னபாடு பட்டதோ! தீரன் சின்னமலை ஆரியப்பட்டியானால் தேர்க்காலில் கட்டப்பட்டான் என்று நாளை உலகம் பழிக்குமே. புராணங்களில் படித்த துண்டு, தேர்க்காலில் கட்டியடித்தனர் என்று. அது நமக்கே வந்ததே, அண்ணா! வழி வழியாக மாசிலா மணிகளாய், வணங்காமுடி மன்னர்களாய் வாழ்ந்து வந்த ஆணூர்ச் சர்க்கரை மரபு உங்களால் மாசு படலானதே! என் பிறப்பே! இனி இந்த மாசை எப்

படித் துடைப்பது? இந்த மானக்கேட்டை எப்படிப் போக்குவது?' என்று சின்னமலையைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதாள்.

சின்னமலை, 'தங்காய்! அழாதே. வஞ்சித்து விட்டனன் வஞ்சகன். நேராக எதிர்த்து என்னை வெல்லவில்லை. கட்டிய இக்கைத் தழும்பு மறைவதற்குள், அந்த ஆரியப்பட்டித் தம்பான் தலையை வெட்டி இக்களங்கத்தைப் போக்குகிறேன். இல்லை யேல் என் பெயர் சின்னமலை யன்று,' என்று உறுதி மொழி கூறித் தங்கையைத் தேற்றினான்.

அன்றிரவு சின்னமலைக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. தனக்கு நேர்ந்த மானக் கேட்டை எண்ணி யெண்ணி மனம் புழுங்கினான். ஆனால், கழிந்ததற்கு இரங்குவதால் பயனில்லை என்பது சின்னமலைக்குத் தெரியாததன்று. எனவே, அவன் முடிவில் தன் தம்பிமாருடன் கலந்து கீழ்வருமாறு முடிவு கட்டினான்.

'நமக்கு நேர்ந்த மானக்கேட்டுக்காகப் பழிக்குப் பழி வாங்குவதில் இப்போது நாம் காலத்தைச் செலவிடலாகாது. நாட்டுக்கு நேர்ந்துள்ள மானக்கேட்டைப் போக்குவதே நாம் முதலில் செய்யவேண்டிய வேலையாகும். நமக்கு நேர்ந்த மானக்கேடு, ஏன் இன்னும் காலத்தைக் கடத்திக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? உடனே சென்று படையில் சேருங்கள். நாட்டுக்கு நேர்ந்துள்ள மானக்கேட்டைப் போக்குங்கள். நாடு அயல்நாட்டார் கைக்குப்போனால் மானத்தோடு வாழ முடியாது. இனி ஒரு நொடியும் இங்கு நில்லாதீர்கள். உடனே செல்லுங்கள்,' என்று நமக்கு அறி

வுறுத்தும் அறிகுறியேயாகும். ஆகையால், நாம் நானையே சென்று படையில் சேர்ந்து, சிறந்த படைக்கலப் பயிற்சி பெற்று வரவேண்டும். அப்போதுதான் நாட்டின் மானத்தைக் காப்பாற்ற முடியும். திப்பு வெற்றி பெற்றாலும் அது நம் நாட்டு வெற்றியே. ஆங்கிலேயர் வென்றால் அது அயல்நாட்டு வெற்றியே யாகும். ஆதலால், இனி நாம் இங்கு இருக்கக்கூடாது. இந்த நல்ல வாய்ப்பை உண்டாக்கினது நமது மானக்கேடே யாகும். நமக்கு நேரும் ஒவ்வோர் இடையூறும் ஒரு நன்மையின் பொருட்டே என்பர் பெரியோர். இதுவுமொரு நன்மையின் பொருட்டே நேர்ந்தது என்று மனவமையுடன் விடியலை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு படுத்திருந்தான் சின்னமலை. விடிந்ததும் விடியாததும் எழுந்து மூவரும் தங்கையிடமும் மைத்துனரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு, நேராக மைசூர் சென்று திப்புவின் படையில் சேர்ந்தனர்.

V21151

9. சேனைத் தலைவன்

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர் என்பவர் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்; செய்யுளியற்றுவதில் தனித்திறமையுடையவர்; சிறந்த தமிழ்க் கவிஞரான பின்பு அவர் இலக்கணங் கற்க விரும்பினார். திருநெல்வேலி நகரின் ஒரு பகுதி சிந்துபூந்துறை என்பது. அங்கிருந்த வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான் என்பவர் இலக்கணக் கடல் என்பதைக் கேள்வியுற்று, அவரிடம் சென்று இலக்கணங் கற்றாராம். பதினைந்து நாட்களில் எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பணி என்னும் ஐந்திலக்கணங்களையும் ஐயந்திரிபறத் கற்றுத் தேர்ந்தாராம்.

சிவப்பிரகாசர் இலக்கணங் கற்றது போலவே இருந்தது சின்னமலை படைப் பயிற்சி பெற்றது. குறி பார்த்தலோ, வெடி சுடுதலோ, வான் வீச்சோ, குதிரை யேற்றமோ எதுவானாலும் சின்னமலைக்குப் பழையதாகவே இருந்தது. மற்றப் படைப் பயிற்சிகள் எதுவானாலும் ஒரு முறை பார்த்தால் அப்படியே செய்வான். மற்றிருவரும் இவன் தம்பிமார்தாமே! அதற்காகவே சென்ற இவர்களது படைப் பயிற்சியைக் கேட்கவா வேண்டும்? சில மாதங்களில் சிறந்த போர் வீரர்களானார்கள். பின்னர்ப் படையணிகளின் தலைவர்களாக்கப்பட்டனர். படை நடத்துவதில் சின்னமலைக்கு நிகரானவர் யாருமில்லை எனப் பெயர் பெற்றான். சின்னமலை என்ன, பயிற்சி பெற்றுத் தலைவனாக வேண்டியனா? இவன் இயற்கையான தலைவன்; தலைவனாகவே பிறந்தவன்.

தலைமையிடம் அவனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. சின்னமலையின் தீரம் திப்புவின் காதுக்கெட்டியது. அவன் சின்னமலையின் படைப் பயிற்சியையும், படை நடத்தும் திறமையையும் நேரில் கண்டுகளித்துச் சின்னமலையைச் சேனைத் தலைவனாக்கினான். திப்புவின் பல வெற்றிகளுக்கும் சேனைத் தலைவன் சின்னமலையே காரணமாவான்.

சேனைத்தலைவன் என்னும் பெயரைக் குலப் பெயராகக் கொண்டவனல்லவா சின்னமலை? இவன் மரபு எத்தனையோ சேனாதிபதிகளைக் கொண்ட மரபாகும். ஏனைத் தானைத் தலைவர்கள் போலச் சின்னமலை கூலிக்கு வேலை செய்பவன் அல்லன்; தன் தாய் நாட்டுக்கு நேர்ந்துள்ள மானக்கேட்டைப் போக்கவேண்டும்; அயல் நாட்டாரை நாட்டை விட்டு ஓட்டவேண்டும் என்ற பெரு நோக்குடன் சேனையில் சேர்ந்தவனல்லவா சின்னமலை? அதனால், அவன் படையில் சேர்ந்ததிலிருந்து படைப் பயிற்சி செய்வதோடு மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. படை வீரர்களுக்கு நாட்டுப்பற்றை உண்டாக்கும் வேலையையும் உடன் செய்துவந்தான்.

தனது படையிலிருந்த கொங்கு நாட்டு மறவர்களை யெல்லாம் அவன் ஒன்று திரட்டி இனவுணர்ச்சியூட்டி வந்தான்; சேனைத் தலைவனானதும் அத்தொண்டைத் தீவிரமாகச் செய்து வந்தான். சேனைத் தலைவனான சில மாதங்களில் கொங்குப் படையின் தனித்தலைவன் ஆனான். மாலவல்லி என்னும் இடத்தில் நடந்த போரில் நாற்பதாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட வீரர்களைக் கொண்ட ஆங்கிலப் படையைத் திணற வைத்தது சின்னமலையின் கொங்குப் படை

யேயாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. திருவரங்கப் பட்டணப் போரிலும் சின்னமலை தீரச் செயல் புரிந்தான். ஆனால், வெற்றி கிடைக்கவில்லை; சூழ்ச்சி வென்றது.

1799-இல் மிக நெருக்கடி யான கட்டத்தில் திப்பு இறந்தான். திருவரங்கக் கோட்டை ஆங்கிலப் படையின் கைவசமாயிற்று. வெள்ளையர் வெற்றிக் கொடி நாட்டினர். மைசூர்ப் படை சிதறிற்று. பல்லாயிரக் கணக்கான வீரர்கள் ஆங்கிலேயர்களால் சிறைபிடிக்கப்பட்டனர். அப்போது சின்னமலை செய்த செயற்கருஞ் செயலைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. கோட்டையைப் பிடித்ததும் ஆங்கிலேயர் மைசூர் வீரரைச் சிறைபிடிக்கத் தொடங்கினர். இது சின்னமலைக்குத் தெரியும். ஆகையால், கோட்டை பிடிபட்டதும் சின்னமலை கொங்கு மறவர்களை ஒருங்கு திரட்டி, தெற்கு நோக்கி விரைந்து சென்று காவிரியாற்றைக் கடந்து, காவிரியின் தென் கரையில் உள்ள ஒரு மலையை யடைந்தான். வெள்ளைப் படையொன்று பின்தொடர்ந்தது. ஆனால், ஆற்றங்கரையிலிருந்து முட்புதர்கள் அடர்ந்திருந்ததனால் அவ்வெள்ளைப் படை கொங்குப் படையை அணுக முடியாமல் வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றது.* பின்னர் அக் கொங்குப் படை அங்கிருந்து எளிதில் கொங்கு நாட்டை யடைந்தது.

கொங்கு மறவர்களை அவரவர் ஊர்க்கு அனுப்பச் சென்ற சின்னமலை நேராக ஓடாநிலைக்குச் செல்லவில்லை. தங்கைக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை

* ஐதரும் திப்புவும்-போர்னிங். பக்கம் 166-7

நிறைவேற்ற வேண்டாமா? அவன் அப்படியே ஆரியப்பட்டிக்குச் சென்றான்; மாமன், மாமன் மகன் இருவர் தலைகளையும் வெட்டி, ஆரியப்பட்டித் தலை வாசலில் இருந்த ஒரு புளிய மரத்தில் கட்டித் தொங்கவிட்டான். இன்றும் அந்தப் புளிய மரத்தைத் தூக்குப் புளியமரம் என்கின்றனர். பின் சின்ன மலை அங்கிருந்து உலகபுரம் போய்த் தங்கையிடம் இச் செய்தியைக் கூறிவிட்டு ஓடாநிலை சென்றான்.

10. கோவைக் கோன்

தமிழரசு ஏற்பட்டதிலிருந்து தமிழ் நாட்டைச் சீரும் சிறப்புடன் ஆண்டுவந்த முடியுடை மூவேந்தர் ஆட்சி, கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டுடன் முடிவடைந்தது. 14-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே தமிழ் நாட்டு ஊர்தோறும் இருந்த பெரும் செல்வர்கள் *பாளையக்காரர் என்னும் பெயருடன் ஊராட்சி நடத்திவந்தனர். தமிழ்ச் சிற்றரசர்களும் பாளையக்காரர் எனப் பெயர் பெற்றனர். பெரும்பாளையத்தில் நூற்றுக்கணக்கான சிற்றூர்கள் அடங்கியிருக்கும். எல்லாப் பாளையக்காரரும் தம் பாளையத்தின் அளவுக்கேற்றபடி படைவைத்திருந்தனர். அதனாலேயே அவர்கட்குப் பாளையக்காரர் என்று பெயர் ஏற்பட்டது.

மைசூரிலிருந்து வந்ததும் சின்னமலை சும்மா இருக்கவில்லை. சும்மா இருக்கவா அவன் படையிற் போய்ச் சேர்ந்தான். கோவைக் கோட்டத்திலுள்ள எல்லாப் பாளையக்காரரையும் ஒன்று சேர்த்து வெள்ளையரை எதிர்க்க எண்ணினான்; அவ்வாறே எல்லாப் பாளையக்காரரையும் நேரில் சென்று பார்த்துத் தன் எண்ணத்தை வெளியிட்டான். ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் எல்லாப் பாளையக்காரரும் ஓடாநிலையில் ஒன்று கூடினர். ஒரு பாளையக்காரர் கூட இக்கூட்டத்திற்கு வராமல் இருக்கவில்லை. தனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி எல்லாரும் வந்ததற்காகச் சின்னமலை அகமிக மகிழ்ந்தான்; அதற்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டான்.

*. பாளையம் - படை.

பின்னர், சின்னமலை அவர்களைப் பார்த்து, “இந்நாட்டுப் பெருங்குடி மக்களே ! நாம் இன்று எதற்காக ஒன்று கூடியுள்ளோம் என்பதை நான் உங்ககளுக்கு எடுத்துக் கூற வேண்டியதில்லை. நாம் நெருக்கடியான நேரத்தில் ஒன்று கூடியிருக்கிறோம். மேல்கொங்கு நாட்டுப் பாளையக்காரரெல்லாம் ஓரிடத்தில் ஒன்று கூடினது இதுதான் முதல் தடவை என்று எண்ணுகிறேன். இது இந்நாட்டுக்கு வாய்த்துள்ள ஒரு நல்ல காலமாகும். வெள்ளைக்காரர் இன்னும் முழு வெற்றி பெறவில்லை. இன்னும் அவர்கள் இந்நாட்டில் நிலையான ஆட்சி ஏற்படுத்தவில்லை. அவரைக் கோவைக்குள் விடாமல் நாம் எதிர்க்க வேண்டும். சென்னையிலிருந்து மலையாளத்திற்கு அவர்கள் கோவை வழியாகத்தான் போகவேண்டும். காவிரியாறு வேறு குறுக்கே இருக்கிறது.”

இங்கோ ஏராளமான போர்வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் போர் செய்து நல்ல பயிற்சிபெற்று இப்போதுதான் வந்திருக்கிறார்கள்; வெள்ளைக்காரர் மீது அடங்காச்சினமும் வெறுப்பும் உடையவர்களாக உள்ளார்கள். நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டால் அவர்கள் எளிதில் இவ்வழியாகச் செல்ல முடியாது. மேலும், சேலம் அவர்கள் ஆட்சிக்கீழ் இருந்தாலும், நாம் எதிர்த்தால் சேலத்தாரும் நமக்கு உதவி செய்வார்கள். கோவைக் கோட்டம் அவர்கள் கைக்குப் போகாவிட்டால் அவர்கள் இந்நாட்டில் முழு வெற்றியடைந்ததாக ஆகாது. பின்னர்த் தமிழ் நாட்டின் மற்றப் பகுதியில் உள்ளவர்களையும் ஒன்று சேர்த்து அவ்வயல் நாடரை எதிர்த்துத் துரத்தலாம். இது உங்கள் எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பையும் பொறுத்திருக்கிறது.

மராட்டிய மன்னர், நிசாம் வேந்தர், மைசூர் அரசர் ஆகிய மூவரும் ஒற்றுமையாக இருந்திருந்தால் வெள்ளைக்காரர் இந்த நாட்டைப்பற்றிக் கனவுதான் கண்டிருப்பார்களா? போனதைப் பற்றிப் பேசிய பயனென்ன? இனிமேல் ஆகவேண்டியதைப் பார்ப்பது தானே அறிவுடமை? நாம் நமது கடமையைச் செய்வோம். ஆவது ஆகட்டும்” என்று தன் ஆர்வத்தால் தோன்றிய ஆக்க வேலைத் திட்டத்தை எடுத்துரைத்தான்.

சின்னமலையின் நாட்டுப்பற்றையும், அரசியலறிவையும், ஆர்வத்தையும் எல்லோரும் பாராட்டினர். சின்னமலையையே தலைவனாக இருக்கும்படியும், தாங்கள் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு ஒத்துழைப்பதாகவும் ஒரே மனமாக உறுதி கூறினார்கள். சின்னமலை கோவைக்கோன் ஆனான். கோவை நாடு தன்னிகரில்லா வீரனொருவனைத் தலைவனாகப் பெற்றது. இதுதானே ஒரு நாட்டுக்குத் தேவை!

சின்னமலை கோவைக்கோன் ஆனதும் நாட்டைப் பாதுகாப்புடையதாக்கினான்; காவிரிக்கரையில் நெடுகப் பெருங் காவற்படையை வைத்தான். மேற்கிலும் பாதுகாப்பு ஏற்படுத்தினான்; நல்ல போர்ப்பயிற்சி பெற்ற வீரர்களைக்கொண்டு நாடு முழுவதும் இளைஞர்களுக்குப் பயிற்சியளித்து வந்தான். ஒவ்வொரு பாளையத்திலும் இருந்த வீரர்கள் சிறந்த பயிற்சிபெற்று வந்தனர். வீரர்களுக்குப் படைக்கலப் பயிற்சியோடு இனவுணர்ச்சியும் ஊட்டப்பட்டது. தம்பியும் கிலேதாரும் இவ்வேலையை மேற்பார்வை பார்த்து வந்தனர். நாட்டில் அமைதி குடிகொண்டது. மக்கள் அச்சமும் கவலையுமின்றி வாழ்ந்து வந்தனர். கோவை ஓர் ஆற்றல் மிகுந்த பாதுகாப்பு நாடானது.

கறுப்ப சேர்வைகாரன் : ஓடாநிலையில் பெரும் படை இருந்தது. அதில் வாள்வீரர், வெடிவீரர்,

குதிரை வீரர்கள் மட்டுமின்றித் தடிக்காரர் என்னும் ஒரு புதுவகை வீரரும் இருந்து வந்தனர். இவர்களது ஒப்பற்ற சிறப்பினைப் பின்னர்க் காண்பீர். தடிவீச் சென்பது தமிழ் நாட்டுக்கே யுரிய தனிச் சிலம்பக் கலையாகும். கறுப்ப சேர்வைகாரன் என்பவன் சின்ன மலையின் சேனைத் தலைவனாக இருந்தான். இவன் யார்? சின்னமலை முதல் மூவரும் இளைஞர்களாய் இருந்ததிலிருந்து கறுப்பன் என்னும் நாவிதச் சிறுவன் கூடவே இருந்து வந்தான். சின்னமலை எங்குச் சென்றாலும் அவனுங் கூடவே செல்வான்; வர வரச் சின்னமலையின் மெய்காப்பாளன் ஆனான். அவனும் சிலம்பத்தில் நல்ல திறமையுடையவன். சின்னமலை சென்னி மலைத்தேருக்குப் போயிருந்தபோது கறுப்பனும் உடன் சென்றிருந்தான். அவர்களோடு இவனும் போய்ப் படையில் சேர்ந்தான்; படையில் நல்ல பயிற்சி பெற்று ஓரணித் தலைவனாக இருந்தான்; சின்னமலை மைசூரிலிருந்து வந்தபோது கறுப்பனும் கூடவே வந்தான். அவன் அளவு கடந்த நாட்டுப் பற்றுடையவன்; சின்னமலையை உயிர்போல் கருதுபவன்; சிறந்த போர்த்திறமையுடையவன்; சின்னமலை கோவைக்கோன் ஆனதும் கறுப்பனைச் சேனைத் தலைவன் ஆக்கினான். அதிலிருந்து அவன் கறுப்ப *சேர்வைகாரன் என்று அழைக்கப்பட்டு வந்தான். இவன் வழி வந்தோர் இன்றும் இருக்கின்றர்.

“கட்டுத் தடிக்காரர் முன்னடக் கவுடன்
கறுப்ப சேர்வையும் பின்னடக்க
வட்டப்பொட் டுக்காரச் சின்ன மலையதோ
வார சவுரியம் பாருங்கடி—(சின்னமலை சும்மி)

11. வணங்கா முடி

ஓடாநிலைகோவைக்கோட்டத்தின் தலைநகரான தும் அது பெருங் கோட்டையாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டது. கோட்டைச் சுவரின் நான்கு மூலைகளிலும் ஒரு பணியுயரம் உள்ள கொத்தளங்கள் அமைந்திருந்தன. அயலார் படைவரவைப் பார்த்துக் கொண்டு இரவு பகல் இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் அக் கொத்தளங்களில் வீரர்கள் காவலிருப்பார்கள். பழங்காலக் கோட்டைச் சுவரைச் சுற்றிலும் ஆழ்ந்தகன்ற அகழியும் காவற்காடும் அமைந்திருந்தனபோல இக் கோட்டைச் சுவரைச் சுற்றிலும் ஏழு சுற்று முள்வேலி அமைந்திருந்தது. அது அடிக்கடி கட்டுக்குலையாமல் பழுதுபார்க்கப்பட்டு வந்தது. அவ் வேலிக்குக் கவை முள் கொண்டுவரும் ஆட்கள் படை வீரர்களைப் போல அணியணியாகச் செல்லும் காட்சி கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும். மலையைக் குடைந்தாக்கியது போலப் பெரிய கட்டிடமொன்று அக் கோட்டையின் முகம் போன்று அமைந்திருந்தது. அதுதான் அரசியல் அலுவலகம். அக்கட்டிடத்தின் தரை அழகிய உளியடிச் செதுக்குக் கற்கள் பாவப் பட்டிருந்தது. அத்தரைக் கற்கள் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் (1924) அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. கோட்டையின் வடக்கு மூலையில் பெரிய உலைக்களம் ஒன்று இருந்தது. அதில் எப்பொழுதும் வாள், வெடி, பிரங்கிக்குண்டு முதலிய போர்க் கருவிகள் செய்யப்பட்டு வந்தன. உலைக்களக் கிணறு மூலைக்கு மூலையாக வெட்டப்பட்டிருந்தது.

இவ்வாறு வெட்டினால் சலக்கண் குறுக்கறுபட்டு நிறையத் தண்ணீர் ஊறும் என்கின்றனர் நீர்நிலை ஆராய்ச்சி யறிஞர்கள். கோட்டைக்குட் குதிரைகள் வான் செவிடுபடும்படி கணக்கும். சுருங்கக் கூறினால், ஓடாநிலைக் *கோட்டை, பழந்தமிழ் வேந்தர்கள் கோட்டைகளைப் போலச் சிறந்து விளங்கிற்று.

சின்னமலை ஆட்சியில் கோவை நாட்டின் எல்லை தெற்கே கருமலை, வடக்கே பாலைமலைத் தொடர், கிழக்கே காவிரியாறு, மேற்கே வெள்ளியங்கிரியாக இருந்தது. இந்நான் கெல்லைக்குட்பட்ட நாட்டை ஐந்தாண்டுகள் அரசு செலுத்தினான் சின்னமலை. அப்போதுதான் கருமலையிலிருந்து விராவிச் செடியைக் கொண்டுவந்து அறச்சலூர்மலை, பாலைமலை முதலிய மலைகளில் பயிர் செய்தான்; கருமலை, சிறுமலை, விருப்பாட்சி மலை முதலியவற்றில் வாழைப் பயிர் செய்தான். அன்று பயன்படுத்தத் தெரியாமல் காட்டிலிருந்த கரும்பைக் கண்டு பயிர் செய்து மக்கட்கு பயன்படச் செய்த அதியமான் முன்னோன் போல, நமக்குச் சிறந்த மலைப் பழத்தை உதவினவன் சின்னமலையே.

ஏசுநாதர் பிறந்த பாலத்தீன நாட்டின் நடுவில் சமாரியா என்ற சிறிய நாடு ஒன்று இருந்தது. அது கிழக்கு மேற்கில் கத்திபோல் நீண்டிருக்கும். அச்

*எனக்குத் தெரியக் கோட்டையின் இடிந்த பகுதிகள் இருந்தன. இருபத்தைந்தாண்டுகளுக்கு முன் ஊரின் வடமேற்கு மூலையில் உள்ள குறவன் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் மண் வெட்டின போது பிரங்கிக் குழாய்கள், குண்டுகள், கல்லுளிகள், பட்டாக் கத்திகள் முதலியன கிடைத்தன. ஓடாநிலை புதை பொருளாராய்ச்சிக்குரிய தலையாய இடமாகும்.

சமாரிய நாட்டில் பெரும்பாலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களே (ஆயக்காரர்) வாழ்ந்து வந்தனர். அதனால், பாலத்தீன நாட்டு யூதர்கள் அச்சமாரிய நாட்டை மிதிப்பதும் தீட்டென எண்ணினார்கள். சமாரியாவுக்குத் தென்புறமுள்ள பாகத்திற்குப் போகவேண்டுமானால், ஐந்து கல் குறுக்கே போவதை விட்டு, ஐம்பது கல் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் சுற்றிக்கொண்டு போவார்கள். தீட்டைக் கண்டு அவ்வளவு அச்சம் யூதர்க்கு! அவ் யூதர் நிலைமையில் தான் அன்று வெள்ளைக்காரர் இருந்தனர். யூதர்கள் சமாரியரின் தீட்டுக் கஞ்சினார்கள். வெள்ளைக்காரர் சின்னமலையின் தீரத்துக் கஞ்சினர்.

கோவையைத் தவிரத் தமிழ் நாடு முழுவதும் வெள்ளைக்காரர் ஆட்சிக்கீழ் வந்தது. வரிகொடுக்க மறுத்த பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கட்டபொம்மன் தூக்கிக் கொல்லப்பட்டான். வாளேந்தும் உரிமையோ தமிழ் மக்களிடத்திலிருந்து பறிக்கப்பட்டு விட்டது. வடக்கே மைசூர், கிழக்கே சேலம், திருச்சி, தெற்கே மதுரை, மேற்கே மலையாளம் எல்லாம் வெள்ளைக்காரருக்குச் சொந்தமாயின. தமிழ்க்கடலின் நடுவிலுள்ள ஒரு தீவு போல விளங்கிற்றுக் கோவைக் கோட்டம். கிழக்கே சென்னையிலிருந்து மேற்கே மலையாளத்திற்குக் கோவையின் வழியாகத்தான் போகவேண்டும். கோவையின் வடபுறம் எளிதில் கடந்து செல்ல முடியாத மலைத் தொடர், தெற்கே நூறுகல் சுற்ற வேண்டும். கோவைக் கோட்டத்தின் தெற்கெல்லையான கருமலையிலும் சின்னமலையின் காவற்படை யுண்டு. சின்னமலையின் காவற்படையைக் கடந்து கிழக்கிருந்து மேற்கும், மேற்

கிருந்து கிழக்கும் ஆங்கிலேயரால் போகமுடியவில்லை. கோவை வீரர் என்ன போலி வீரர்களா? அவர்கள் தாய் நாட்டுக் காகவே உயிர் வாழ்பவர்கள். அயல் நாடர்களாகிய அவ்வெள்ளையர் மேற்கிலுள்ளவர் மேற்கிலும், கிழக்கிலுள்ளவர் கிழக்கிலுமே இருக்க வேண்டியதாயிற்று.

மேலும், தங்களுக்குச் சொந்தமான-தாங்கள் கடும்போர் செய்து பிடித்த நாட்டைத் தங்களுக்கு விடாமல் வேறு ஆண்டு வருகிறான் சின்னமலை. எனவே, சின்னமலையை வென்று கோவையைக் கைப்பற்றினால் தான் இந்நாட்டை ஆங்கிலேயர் வென்றதாகும்; இந்நாட்டில் அவர்கள் அமைதியாக ஆட்சி செலுத்த முடியும்; இந்நாட்டின் அரசர்களாய் வாழ முடியும்.

என்ன செய்வதென்று அவர்கள் நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தனர். திப்புவுடன் பல மாதங்கள் தொடர்ந்து கடும்போர் செய்ததால் வீரர்களெல்லாம் மிகவும் அலுத்துப் போயிருந்தனர். காவலுள்ள காவிரியாற்றை வேறு கடக்கவேண்டும். எனவே, உடனே ஆங்கிலேயர் போர் செய்ய விரும்பவில்லை. போரில்லாமலேயே கோவையைக் கொள்ள எண்ணினர். இத்தகைய சூழ்ச்சியில் தான் வல்லவர்களாச்சே அவர்கள்! தங்கள் ஆட்களை உளவாளிகளாக விட்டு, மேல் கொங்கிலுள்ள பாளையக்காரர்களைத் தங்களுடன் சேரும்படி சூழ்ச்சி செய்தனர். எவ்வளவோ ஆசைகாட்டிப் பார்த்தனர். தன்மானமும் தாய் நாட்டுப் பற்றும் உள்ள அப்பாளையக்காரர் ஒருவரும் ஆங்கிலேயரின் சூழ்ச்சி வலையில் அகப்பட வில்லை. சின்ன மலையின் தீரத்தால் கட்

டுண்ட அவர்கள் எப்படி அவ்வலையிற்போய் விழ முடியும்? கட்டபொம்மனைக் காட்டிக்கொடுத்த கய வரைப் போன்றார் இங்கு யாருமில்லை. தங்கள் தூண்டில் இரைக்கு அப்பானையக்கார மீன்கள் வரா தது கண்ட வெள்ளை வலையர்கள் வருந்தினர்; இனி என்ன செய்வதென்று கூடி யாராய்ந்தனர்.

பின்னர், அவ்வெள்ளையர், 'நாட்டை நீங்களே ஆளுங்கள். நாங்கள் மைசூர் மன்னரை வென்று கைக்கொண்ட தாகையால் அதற்காக நீங்கள் கொஞ்சம் வரி தரவேண்டும். மேலும், நிசாம் முதலிய மன்னர்களைப் போல எங்கள் காவற் படை யொன்றை உங்கள் நாட்டில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படைக்காகும் செலவை நீங்களே போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். எங்களால் வெல்லப்பட்ட மற்ற மன்னர்கள் இவ்வாறு தான் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு அந்நாடுகளை ஆண்டு வருகிறார்கள்' என்று சின்னமலையிடம் தூதனுப்பினர். தூதர் வந்து சின்னமலையிடம் கூறினர்.

சின்னமலை, 'இது எங்கள் சொந்த நாடு; மைசூர் மன்னருக்குரியதன்று. மேலும், அவர்கள் மைசூர் மன்னரோடு போரிட்டதே தப்பு. இந் நாட்டுக்கு வாணிகம் செய்ய வந்த அவர்கள் இந் நாட்டு மன்னர்களாக எண்ணியது மக்கட் பண்புக் குச் சிறிதும் ஒவ்வாத தொன்றாகும். எங்கள் முன்னோர் உலக நாடுகள் முழுவதிலும் வாணிகம் செய்து வந்தார்கள். அவர்கள் எந்த நாட்டைப் பிடிக்கச் சூழ்ச்சி செய்தார்கள்? அவ்வாறு எண்ணித் தான் இருப்பார்களா? முதலில் அவ்வெள்ளைக்

காரரை இந்நாட்டுக்குள் விட்டதே தப்பு. என்னவோ தொலைந்து போகிறார்கள், பிழைக்க வந்தவர்கள் பாவம்! என்று இருக்க இடம் கொடுக்க, இப்போது படுக்கவே இடம் தேடுகிறார்கள். அவர்கள் பாட்டில் தங்கள் நாட்டை நல்லாட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த இந்நாட்டு மன்னர்களை ஒருவர்க்கொருவர் பகை கொள்ளும்படி செய்து, எங்கள் நாட்டை அல்லோல கல்லோலப் படுத்தினது மல்லாமல், சிறுகச் சிறுக எங்கள் நாட்டையும் கைக் கொண்டனர். வரிகொடுக்க வேண்டுமாம். தங்கள் படையொன்றை இங்கு வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமாம். எதற்கு? எங்களிடம் என்ன படை வீரர்களா இல்லை? எங்கள் மக்கள் பாடுபட்டுப்போட அவ்வயல் நாடரை இங்குச் சும்மா வைத்துக்கொண்டு சோறு போடுவ தென்பது என்ன முறை?

மற்ற மன்னர்கள் என்னவோ தெரியாத் தனமாக நடந்து கொண்டார்க ளென்றால் எல்லோரும் அப்படியே நடந்துகொள்ள வேண்டுமா? வீரர்களென்ன? வெறும் ஆளொருவன்கூட இங்கு வந்திருக்க விடமாட்டேன். இனியாகிலும் தங்கள் தவறை ஒப்புக்கொண்டு, வந்த வேலை எதுவோ அதைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கட்டும். சின்ன மலை உயிரோடு இருக்கிறவரை கோவைக்குள் அவர்கள் நுழைய முடியாது. நுழைவதென்ன? கோவை மண்ணில் அவர்கட்கு ஒரு பிடி வேண்டுமென்றாலும் கிடைக்காது. விருந்தினர்களை வரவேற்றுப் போற்றுவது தமிழர் தனிப்பண்பு. ஆனால், இவர்களிடம் தமிழன் அப்பண்பையும் இழக்க வேண்டியதாகிவிட்டது. அப்படியே அவர்கள் தமிழ் நாடு முழுவதையும் வென்று இந்நாட்டு மன்னர்களாவதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் எத்தனை நாளைக்கு இந்நாட்டை ஆளமுடியும்? இந்நாட்டு மக்கள் அவர்களைத் தங்கள் தலைவர்களாக

ஓப்புக் கொள்வார்களா என்ன? நீறுபூத்த நெரும்புச் சுடாமலா இருக்கும்? புலிக் கூட்டத்து நடுவே புல்வாய் எவ்வளவு நாள் தாக்குப் பிடிக்கும்? இந்த எண்ணத்தை விட்டுவிட்டு வேறு ஏதாவது பார்க்கக் சொல்லுங்கள்,' என்று தூதரிடம் சொல்லியனுப்பினான் சின்னமலை.

தூதர் சென்ற பிறகு, காவிரிக்கரைக் காவலை ஆங்கிலேயர் அணுக முடியாதபடி அவ்வளவு வலியுடையதாக்கினான் சின்னமலை. நாடு முழுவதும் எங்கு பார்த்தாலும் படைப் பயிற்சிக் கூடங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. படையைப் பலமடங்கு பெருக்கினான். தம்பியும் கிலேதாரும் பறக்கும் பறவைகளாயினர் இளைஞர்களைப் படையில் சேர்த்தல், பயிற்சி கொடுத்தல், மேற்பார்வையிடல் இன்ன பல ஆக்க வேலைகளை அவர்கள் செய்து வந்தனர். ஓய்வு என்பது அவர்கள் அறியாப் பொருளானது.

ஆங்கிலேயரின் தூதுச் செய்தியைக் கேட்ட கோவை இளைஞர்கள் கொதித்தெழுந்தனர். 'நான் நீ' என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு படையிற் சேர்ந்தனர். காவிரிக்கரை கறுப்ப சேர்வையின் இருப்பிடமானது. பாளையக்காரரெல்லாம் சின்னமலையோடு உடலும் உயிரும் போல ஒத்துழைத்தனர்.

“பட்டத்துக் கத்தி பளபளெ னெச்செல்லும்
பாளையக் காரர்கள் முன்னடக்க
வெட்டுந் துரைமகன் சின்ன மலைவரும்
வேடிக்கை தன்னையும் பாருங்கடி”

(சின்னமலை கும்மி)

சின்னமலை வணங்காமுடி மன்னனாய் மண்ணாண்டு வந்தான். சின்னமலை ஆளத்தொடங்கி ஒன்றரை ஆண்டுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது.

12. முதற் போர்

சங்ககிரி மலைக் கோட்டையில் மைசூர் மன்னரின் கொங்கு நாட்டு அதிகாரி இருந்து வந்தார் என்று முன்னர்ப் படித்தோம். சேலம் வெள்ளைக்காரருக்குச் சொந்தமானதும் அக்கோட்டை அண்ணார் படை வீடானது, சின்னமலையின் மறுமொழியைக் கேட்ட வெள்ளையர் திடுக்கிட்டனர். சின்னமலை இவ்வாறு சொல்வானென்று அவர்கள் கனவில் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனை அதிகார ஆசை பிடித்தவன் என்று எண்ணி ஏமாந்தனர். எனவே, அவர்கள் மின்னல் தாக்குதலைக் கைக்கொள்ள முடிவுசெய்தனர்.

சங்ககிரிக் கோட்டையில் பெரும் படை யொன்றைக் கொண்டு வந்து வைத்தனர். கோவைக்குட்புகுந்து அழிவுவேலை செய்யும்படி வீரர்களை ஏவினான் கர்னல் மேக்ஸ்வெல் என்னும் அடிப்படைத்தலைவன். வெள்ளை வீரர்கள் அடிக்கடி காவிரியாற்றைக் கடந்து வந்து ஊரைச் சூறையாடி வந்தனர். காவிரிக் கரையில் இருந்த கோவைப் படைக்கும் அவ்வெள்ளைப் படைக்கும் ஓயாமல் போர் நடந்து கொண்டே இருந்தது. மேலும் மேலும் சங்ககிரிக் கோட்டையில் வெள்ளை வீரர் குவிந்த வண்ணம் இருந்தனர்.

எதிரி படை பெருகுவது சின்னமலைக்குத் தெரிந்தது. 'மேலும் அடிக்கடி வந்து வேறு நாட்டில் அழிவு வேலை செய்கின்றனர். படையும் பெருகுகிறது. இதை இப்படியே விட்டுக் கொண்டிருந்தால் பின் பெருந் தொல்லையாக முடியும். வள்ளு

வர் “இளைதாக முள் மரம் கொல்க” என்றூரல்லவா ? இப்போதே அவர்கள் கொட்டத்தை அடக்கவேண்டும்,’ என்று முடிவு செய்தான் சின்னமலை. எனவே, அவன் பெரும் படையோடு சென்று அவ்வாங்கிலப் படையை எதிர்த்தான். காவிரிக் கரையில் இரு படையும் கைகலந்தன. போர் கடுமையாக நடந்தது. இதுதான் வெள்ளைக்காரருக்கும் சின்னமலைக்கும் நடந்த முதற் போர். முதற் போரில் சின்னமலை வெற்றி பெற்றான். வெள்ளைப்படை சின்ன மலையின் தோள்வலிமுன் நிற்கலாற்றாது புறங்காட்டி ஓடிற்று. சின்னமலையின் குதிரைப் படை வெருண்டோடும் வெள்ளைப் படையைத் துரத்தி யடித்தது. வெள்ளை வீரர்கள் உயிர் தப்பினால் போதுமென்று ஓட்டம் பிடித்தனர். சின்னமலை வெற்றிமாலை புனைந்து வீறுடன் மீண்டான். இவ்வெற்றியை,

“பூனைக் குலமென வெள்ளைப் படையோடப்
பூரித்து வீரப் புலிபோலச்
சேனைக் கதிபதி சின்ன மலைவரும்
தீரத்தை வந்துமே பாருங்கடி”

(சின்னமலை கும்மி)

எனப்பாடிப் புகழ்ந்தனர் கோவை மக்கள். “பல இடங்களிலும் வெற்றி பெற்ற கர்னல் மேக்ஸ்வெல் படை, கோயமுத்தூரில் ஒரு சிறு படைக்குத் தோற்றது”* என ஒரு வெள்ளையரே எழுதும்படி, வெற்றிக் களிப்பால் வெறி கொண்டிருந்த வெல்மன முடைந்தான்.

இப்போரில் சங்ககிரிக்கோட்டையிலிருந்த படையில் பாதிக்குமேல் இழந்தனர் ஆங்கிலேயர். இந்நிலை

* ஐதரும் திப்புவும் - போர்னிங். பக். 163.

மையில் சேலம் மக்களும் ஆங்கிலேயரோடு ஒத்துழைக்க வில்லை. கோவையின் வெற்றியைக் கண்ட சங்ககிரிப் பக்கத்தே யுள்ளவர்கள் முன்போல் கோட்டையில் சென்று வேலை செய்வதில்லை; உணவுப் பொருள்கள் கொடுப்பதில்லை. அதனால், சங்ககிரிக் கோட்டையில் பெரும்படையை வைத்துத் தாட்ட அவர்களால் முடியவில்லை. மேலும், மராட்டியத்தில் அப்போது ஆங்கிலேயர் போர் செய்து கொண்டிருந்தனர்; தெற்கே பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் புரட்சியும் நடந்துகொண்டிருந்தது. அதனால், மறுபடியும், கோவைமேல் படையெடுக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை.

13. ஓடாநிலைப் போர்

சின்னமலையின் ஆட்சி தொடங்கி இரண்டரை ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகிவிட்டன. 1804-5-இல் முதற் போர் நடந்தது. அதன் பின் ஓராண்டுசென்று விட்டது. இவ்வளவு நாளாய்ச் சும்மா இருந்த ஆங்கிலேயர் பெரும்போர் செய்ய முடிவு செய்தனர். இதுவே முடிவான போராக இருக்கும்படி ஏராளமான வீரரை அனுப்புவதாகத் திட்டமிட்டனர். அதன்படி சென்னையிலிருந்து பெரும்படை யொன்று மேற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டது. பத்தாயிரம் வீரர்களுக்குமேல் இருப்பர்; அத்தனை பேரும் வெள்ளைக்காரர்; தகுந்த பயிற்சி பெற்றவர்கள்; பல போர்களில் வெற்றி பெற்றவர்கள். படை சங்ககிரியில் வந்து தங்கி மேற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டது. காவிடிக் காப்புப் படையால் அப்பெரும் படையைத் தடுக்க முடியவில்லை. காவிடியைக்கடந்து கோவைக்குள் நுழைந்து வழியிலுள்ள ஊர்களைச் சூறையாடிக் கொண்டே படை தெற்கு நோக்கி வந்தது. அப்போது ஆங்கில வீரர்கள் செய்த அட்டூழியமும் அழிவு வேலையும் சொல்லுந்தரமல்ல; ஊர்க்குட் புகுந்து தமிழரைக் கொல்வதையே தங்கள் தகுதியெனக் கொண்டனர்.

பெரும்படை வருவதை யறிந்தான் சின்னமலை; போர்க்குத் தயாராகும்படி படைத்தலைவனுக்குக் கட்டளை யிட்டான். படைகளைத் திரட்டக் குதிரைகள் நாலாபக்கமும் பறந்தன. போர்ப்பறை முழங்கின. தமிழ் மறவர்கள் போர்க்கோலம் பூண்டெழுந்தனர்.

கறுப்ப சேர்வை படையை அணிவகுத்து நிறுத்தினான். சின்னமலை போர்க்கோலம் பூண்டு சினப்புலி போல் சீறியெழுந்தான். ஆங்கிலப்படை ஓடா நிலையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. தமிழ்ப் படை வடக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டது. எதிரிப்படை ஓடாநிலைக்குப் பக்கத்தே வந்து விட்டது. தமிழ்ப் படை சென்று எதிர்த்தது. வெள்ளைப் படையோ வெள்ளம்போன்ற பெரும்படை. தமிழ்ப் படையோ சிறுபடை. கோவைப்படை பெரும்பாலும் எல்லைப் புறங்களில் இருந்தன. தலைநகரில் எப்போதும் உள்ள நிலைப்படைதான் இருந்தது. அதில் மூவாயிரத்துக்குக் குறைவான வீரர்கள்தாம் இருப்பர். வெள்ளைப்படை காவிரியைக் கடந்த பின்புதான் சின்னமலை படைகளைத் திரட்டி வரும்படி குதிரை வீரர்களை நாலாபக்கமும் அனுப்பினான். ஆனாலும், சின்னமலை மனங்கலங்கவில்லை. அதுதான் அவனுக்குத் தெரியாதே !

இருபடையும் கைகலந்தன. ஆங்கிலப் படைத் தலைவன் தமிழ் மறவர்கள் அத்தனை பேரையும் கொன்றுவிட்டுச் சின்னமலையையும் சிறை பிடித்து விடுவதென முடிவுசெய்தான். வீரர்கள் முழு மூச்சுடன் எதிர்த்து நின்று தாக்கினர். உயிர் போனாலும் உடல் அவ்விடத்தை விட்டு விரற்கிடைகூடப் பின் வாங்கக்கூடாதெனக் கட்டளை யிட்டான் சின்னமலை. கட்டளை யிடு முன்னரே தமிழ் மறவர்கள் அவ்வாறு தான் எண்ணி எதிர்த்தனர்; தமிழர் வீரம் இத்தகையது என்பதை வெள்ளை மறவர்கள் கண்டு வியக்கும். படி பொருதனர். சின்னமலை செய்த போர்த்திறமையை இங்கு எழுதுந் திறம் நம் எழுது கோலுக்கில்லை; அவ்வளவுதான் எழுத முடியும் !

இன்னும் துணைப்படை வரவில்லையே. இச்சிறு படையைக் கொண்டு அப்பெரும் படையை எப்படி வெல்ல முடியும் என்று சின்னமலை எண்ணினானா? தமிழ் வீரர்களே அவ்வாறெண்ண வில்லை யென்றால் சின்னமலை எப்படி அவ்வாறெண்ண முடியும்? ஒரு நேரமெல்லாம் கடும்போர் நடந்தது. ஆங்கில வீரர்கள் இன்றோடு சின்னமலை ஆட்சி ஒழிந்தது என்னும்படி அவ்வளவு ஆற்றலுடன் பொருதனர். இங்கே சின்னமலையின் வியத்தகு போர்த்திறமை யொன்றை நீங்கள் கட்டாயம் கண்டு களிக்கவேண்டும்.

ஆங்கிலப் பெரும்படையுடன் எதிர்த்துப் பொருதால் தன் படையில் அழிவு நேரும்; விரைவில் தோல்வி ஏற்படும். எதிரிப்படை ஊரை முற்றுகையிட்டுவிடும். பின்னர் வெல்ல முடியாது. துணைப்படை வரும் வரையில் ஊரை முற்றுகையிடாமல் எதிர்த்து நிற்க வேண்டும். எனவே, எதிர்த்துத் தாக்குதலைவிட, ஆங்கில வீரர் தாக்குதலைத் தாங்குவதிலேயே வீரர்களை ஈடுபடும்படி செய்தான். தமிழ் மறவர்கள் அவ்வாறே செய்தனர். வெள்ளை வீரர்கள் எவ்வளவோ அரும்பாடுபட்டுத் தாக்கியும் அச்சிறு படையை ஒரு மயிர்க்கிடை கூடப் பின்வாங்கும்படி செய்ய முடியவில்லை. தங்கள் பெருந்தாக்குதலைப் பொருட் படுத்தாது பொறுத்துக்கொண்டு எதிர்த்து நிற்கும் தமிழ் மறவர்களின் ஆற்றலைக் கண்டு ஆங்கிலப் படைத் தலைவனே வியப்பெய்தினானென்றால், நாம் எழுதுவதற் கென்ன இருக்கிறது! அவன் மேலும் விரைந்து தாக்கும்படி கட்டளை யிட்டான். என்ன தாக்கியும் துணைப் படை வரும்வரையிலும் சின்னமலை படை ஓடாமல் ஒரே நிலையாகச் சென்றி

மலை போல நின்றது. இது ஓடா நிலைக்கு இரண்டா
வது பட்டம்.

நாலா பக்கமும் இருந்து படைகள் வந்து
சேர்ந்தன. சின்னமலை படைவரவு கண்டு மகிழ்ந்
தான். அவ்வளவு தான்! கடுந்தாக்குதல் தொடங்
கிற்று. கொடிய போர்! கவியாக இருந்தால் ஆயிரக்
கணக்காக எழுதிக்கொண்டே போகலாம். வெடி
யோசை வாணைப் பிளந்தது. இரு படை வீரரும்
கைகலந்தனர். ஒருவரை யொருவர் சுட்டுக்கொண்
டும் வெட்டிக் கொண்டும் முனைந்தனர். இரு படை
யிலும் வீரர்கள் பலர் வீரச் சாவெய்தினர். குருதி
வெள்ளம் போய் நொய்யலாறு பெருக்கெடுக்கும்படி
செய்தது. எங்கும் பிணக்குவியல். வெட்டுண்ட
கைகள் குருதி வெள்ளத்தில் வாணைமீன்கள் போல
நீந்தின. தலைகள் ஆமைபோல அசைந்தன.
கொலைக்களம் என்பதன் பொருட் பொருத்தமுடைய
தாக இருந்தது அப்போர்க்களம். ஆனாலும் போர்
ஓய்ந்தபாடில்லை. முடிவு என்னாகு மென்று ஒருவருக்
கும் தெரியாது. தமிழ் மறவர்களின் வீரம் தலைக்
கொண்டது; உயிரைக் கொடுத்துப் பொருதனர்.
இருபடையும் கரைந்துகொண்டு வருகின்றனவே
யன்றி வெற்றிதோல்வி என்பது மட்டும் ஏற்பட
வில்லை. இருபடைத் தலைவர்களும் காட்டிய வீரம்
வீரர்களை வீர வடிவ மாக்கியது. இரவிலும் போர்
நடந்தது.

இரண்டா நாட் பிறந்ததும் ஒரு முடிவும் ஏற்
படாதது கண்ட சின்னமலை கடுஞ்சினங் கொண்
டான். தடிக்காரரை முன்னேறித் தாக்கும்படி
கட்டளை யிட்டான். தடி வீச்சில் பழக்கமில்லாதவர்

வெள்ளையர். அதனால், தடியடியை அவர்களால் சரியாகத் தடுக்கமுடியவில்லை ; தாங்களும் முடிய வில்லை. தடிக்காரரோ தங்கள் முழுக் கைத்திறத்தையும் ஒருங்கு காட்டினர். அவ்வேளை வீரமே உரு வெடுத்தார்போலச் சின்னமலை முன்னணிக்குச் சென்றான் ; வெள்ளை வீரர்கள் தலைகலைச் செவ்விள நீர்க்காய்களை வெட்டித் தள்ளுவது போல வெட்டித் தள்ளினான். சின்னமலையின் தீரத்தைக் கண்ட செந்தமிழ் மறவர்கள் முழு மூச்சுடன் முனைந்து தாக்கினர். அது கண்ட ஆங்கிலப் படைத்தலைவனும் முன் வந்து முனைந்து பொருதான். முடிவில் தலைவர்கள் இருவரும் எதிர்ப்பட்டு அரியும் அரியும் எதிர்த்ததுபோல் எதிர்த்தனர் ; தங்கள் போர்த்திறமை முழுவதையும் காட்டிப் பொருதனர். வெற்றி தோல்வி ஏற்படவில்லை. அது கண்ட சின்னமலை, தனது உயிராற்றல் எவ்வளவோ அவ்வளவையும் ஒருங்கு கொண்டு ஓங்கி வெட்டினான். ஆங்கிலப் படைத்தலைவன் தலை செவ்விள நீர்க்காய்போல் தரையில் விழுந்தது. உடல் சாய்ந்து நிலத்தில் உருண்டது. தலைவனையிழந்த வெள்ளைப்படையுடைந்தது; திடீரெனக் கலைந்து ஓட்டமெடுத்தது. தமிழ்ப்படை அதைத் துரத்தியடித்தது. அப்பாடா ! எதிர்பாராத முடிவு ! என்னே சின்னமலையின் தீரம் !

சின்னமலை வெற்றிக் களிப்புற்றொனெனினும் படையில் பெரும்பகுதி அழிந்ததற்கு வருந்தினான் ; வீரர்களின் தீரச்செயல்களைப் பாராட்டினான் ; இவ் வெற்றிக்குக் காரணமாகிய தடி வீரரின் தனிப் பெருமையைப் பலப்படப் பாராட்டினான். இத்தடிக்

காரர்கள் இல்லா திருந் திருந்தால் இப்போரின் முடிவு என்னையிருக்கும் என்பது எவர்க்கும் தெரியாது. சின்னமலை இவர்களிடம் தனிமதிப்பு வைத்திருந்தான்.

“கச்சைகட் டுந்தடிக்க காரர்க ளேவெள்ளைக் காரர் களையெங்கு கண்டாலும் காலை யொடித்துத் துரத்துங்க ளென்றுமே கட்டளை யிட்டானும் சின்னமலை”

(சின்னமலை கும்மி)

எதிரிகளை அடித்துக் காலையொடித்துக் கீழேவீழ்த்தி, பின் தலையிலடித்துக் கொல்வதில் இவர் கைதேர்ந்தவர்.

பின் சின்னமலை, அன்று செங்குட்டுவன் வென்று கொண்டுவந்த கனகவிசயரைச் சோழ பாண்டியர்க்குக் காட்டி வரும்படி அனுப்பியதை நினைவு கூர்ந்தான் போலும்! அவ்வாங்கிலப் படைத்தலைவன் தலைக்கு மாலை சந்தனம் அணிந்து, ஒரு தட்டத்தில் வைத்து ஊர்தோறும் அனுப்பி, தமது வெற்றிக் களிப்பைத் தன்னாட்டு மக்கட்குத் தெரிவித்துக்கொண்டான். தமிழ் மறவர்கள் அவ்வெள்ளைப் படைத்தலைவன் தலையை வீடுவீடாகக் கொண்டுபோய்க் காட்டி, ‘நமது பகை யொழிந்தது; இனி நீங்கள் அச்சமின்றி அமைதியாய் இருங்கள்,’ என்று கூறிவந்தனர்.*

இது ஒரு வியத்தகு வீரச் செயலல்லவா? சின்னமலையின் இந்த வெற்றியைத் தமிழ் நாடே போற்றிப் புகழ்ந்தது. கோவை உள்ளும் புறமும்

* தமது தாயார் பார்த்ததாகச் சொன்னதாக எமது தாய்ப்பாட்டனார் சொன்னார்.

குளிர்ந்தது; சின்னமலையை வாயார மனமார வாழ்த்திற்று. ஆனால், ஆங்கிலேயர்க்கு இத்தோல்வி மிகுந்த வருத்தத்தையும் அச்சத்தையும் தந்தது; சின்னமலையை வெல்ல முடியுமா வென்று ஐயுற்றனர்; தாங்கள் இவ்வளவு நாளாய்ப் பெற்ற வெற்றியெல்லாம், பட்ட பாடெல்லாம், கட்டிய மனக்கோட்டை யெல்லாம் வீணானது கண்டு அகமிக நொந்தனர். சென்னைக் கோட்டையே துயர்க்கடலில் ஆழ்ந்தது. சென்னை யென்ன? கல்கத்தாவும் கதி கலங்கிற்று.

14. குதிரைப்படை

ஓராண்டு அமைதியாகக் கழிந்தது. கோவை மக்கள் அச்சமின்றி வாழ்ந்து வந்தனர். சின்னமலை புதிய வீரர்களைச் சேர்த்து அழிந்த படைக்கு ஈடு செய்து வந்தான்; தடியடிவரிசைப் பயிற்சியைக் கண் போலக் கவனித்து வந்தான். பாளையக்காரர்களும் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் ஒத்துழைத்து வந்தனர்.

இத்தோல்விக்குப் பின் ஆங்கிலேயர், சின்ன மலையைக் காலாட் படையினால் வெல்ல முடியாதென்பதைக் கண்டனர்; சிறந்த பயிற்சி பெற்ற குதிரைப் படையொன்றை அனுப்ப முடிவு செய்தனர். அவ்வாறே 1803-4-இல் ஒரு பெருங் குதிரைப்படையைக் கோவை நோக்கி அனுப்பினர். அப் படையில் மூவாயிரங் குதிரை வீரர்கள் இருந்தனர். அப் படையைத் தலைமை தாங்கி நடத்தி வந்தவன் கர்னல் ஹாரீஸ் என்பவன். திருவரங்க பட்டணத்தை முற்றுகையிட்டுத் திப்புவை வென்றவன் இவன் தான். குதிரைப் படை நடத்துவதில் ஒப்பற்றவன்; கெட்டிக் காரன் என்று பெயர் பெற்றவன். காவிரியில் நடை தண்ணீர் ஓடுங்காலம். திடீரென்று வந்து அப்படை ஆற்றைக் கடந்துவிட்டது. படை தெற்கு நோக்கிச் சென்று வைகறைப் பொழுதில் * அறச்சலூரையடைந்தது. எல்லாக் குதிரைகளும் வந்து சேருகிற வரை படை கொஞ்ச நேரம் அங்கு நின்றது. அப்

* அறச்சலூர் ஓடாநிலைக்கு நாலு கல் வடக்கிலிருக்கிறது.

போது அறச்சாலையம்மனுக்கு வழிபாடு நடந்தது. மணியோசை கேட்ட அப் படைத் தலைவன் அம்மன் கோவிலுக்குச் சென்று, வேடிக்கையாக அம்மன் சிலையின் தலையில் வாளால் வெட்டினான். சிலையின் தலை கொஞ்சம் செவிண்டு போய் விட்டது. அதற்கு இன்றும் பூசை செய்யும்போது எண்ணெய்ப்பஞ்சு போட்டு வருகிறார்கள். அதாவது, சாம்பலை எண்ணெயில் குழைத்து, அதில் பஞ்சை நனைத்துப் பத்துப் போடுகின்றனர்.

இது எதிர்பாராத படையெடுப்பாகும். தூங்கப் போட்டுத் தோற்கடிப்பது என்னும் போர் முறையை ஆங்கிலேயர் கைக்கொண்டனர். ஓராண்டு கோவைப் பக்கங்கூடத் தலை வைத்துப் படுக்காமல் இருந்தனர். ஓராண்டுக்குப் பிறகு திடீரென எடுத்த படையெடுப்பு இது. முன்னேற்பாடில்லாமல் திடீரென படை வந்தது கண்டும் சின்னமலை மனங்கலங்கவில்லை. அது வீரர்க்கழகன்றல்லவா? படை திரட்டுவதற்குக்கூட நேரமில்லை. அவ்வளவுதான்! இன்னும் ஒரு நாழிகை பார்க்காமல் இருந்திருந்தால் ஓடாநிலை அவ்விடத்தில் இல்லாமல் தன் பெயருக்கு மாருக எங்கேயோ ஓடிப் போய் இருக்கும். ஆங்கிலப் படை ஊரை முற்றுகையிட்டு அழித்திருக்கும். இருளப் பிரியப் பிரிய அறச்சலூரை விட்டுப் புறப்பட்டது அக்குதிரைப் படை.

சின்னமலை அப்போதுதான் கொலுமண்டப வாயிலில் வந்து உட்கார்ந்தான். கொத்தளத்தின் மேல் காவலிருந்த வீரனொருவன் ஓடிவந்து, வடக்கிலிருந்து ஒரு குதிரைப்படை வருகிறதுபோல் இருக்கிறது என்றான். கிலேதார் ஓடிப்போய்க் கொத்த

ளத்தின் மேல் ஏறிப் பார்த்துவிட்டு வந்து, 'அண்ணா! ஆமாம்; பெரிய குதிரைப்படைப் போல் இருக்கிறது. தம்பட்டப்பாறை* வந்துவிட்டது. கொஞ்ச நேரத்தில் ஊரை வளைத்துக் கொள்ளும். என்ன செய்வது?' என்று பதைபதைப்புடன் கூறினான். சின்னமலை சிரித்துக் கொண்டே, 'என்ன செய்வது? இரண்டிலொன்று செய்யவேண்டியதுதான்,' என்று கூறிக் கொண்டே சரேலென எழுந்து படைக்கல அறைக்குப் போனான். ஒரு வெடியுடன் வெளியே வந்தான்.

சின்னமலை குதிரை எப்போதும் பயணத்துக்குத் தயாராய் வாயிலில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். சின்னமலை வெளியே வந்ததும் ஒன்றும் பேசாமல் குதிரை மேல் ஏறினான். அவ்வளவுதான்! அக் குதிரை இன்ன பக்கம் போகவேண்டும் என்பதை அறிந்தது போல் வடக்கு நோக்கிப் பறந்தது. கிலேதார் குதிரைப்படை வீரரைப் புறப்படுங்கள் என்று கூறிவிட்டு அண்ணனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். தம்பி ஊரில் இல்லை. வெள்ளைக் குதிரைப் படை தங்கு தடையின்றி வந்து கொண்டிருந்தது. சின்னமலை குதிரை காற்றினும் கடிய வேகமாக எதிர்நோக்கிச் சென்றது.

ஆங்கிலப் படைத் தலைவன் தம்மை நோக்கி ஒரு குதிரைக்காரன் வெகு விரைவாக வருதலைக் கண்டு தம் குதிரையை மிக மெதுவாக நடத்திச் சென்றான். எதிர் நோக்கி குருவி போலப் பறந்து வந்த சின்னமலை குதிரை திடீரென நின்றது. அவ்வளவுதான், படாரென ஓர் ஓசை கேட்டது. படைத்தலைவன் குதி

* இப்பாறை, அறச்சலூருக்கு ஒரு கல் தெற்கில் இருக்கிறது.

ரையின் மார்பில் மடாரென ஒரு குண்டு பாய்ந்தது. குண்டு பட்ட அக் குதிரை வலி பொருக்க முடியாமல் வந்த வழியே திரும்பி விரைந்து ஓடினது. எல்லாக் குதிரைகளும் அதைப் பின் தொடர்ந்து ஓடின. படைத் தலைவன் எவ்வளவோ முயன்று தன்னாலான மட்டும் பார்த்தும் குதிரையைத் திருப்பவோ நிறுத்தவோ முடியவில்லை. அவனுக் கடங்காமல் கண்கொண்ட காளை போல் ஓடினது அக்குதிரை. மேலே உட்கார்ந்திருப்பவனுக் கென்ன? குண்டு பட்ட வலி அக் குதிரைக் கன்றே தெரியும். ஈரோடு வரையிலும் ஓட்டுவாரின்றி ஓட்ட மெடுத்தது அக்குதிரைப் படை. அதுவரையிலும் முயன்று குதிரையை நிறுத்தினான் படைத்தலைவன். குண்டு பட்ட துளையில் குருதி சேருடிக் கிடந்தது. குதிரை சோர்ந்து போயிற்று. அதனால் மறுபடியும் திரும்பி வர மன உறுதி யில்லாத அப்படைத் தலைவன் அப்படியே சென்று விட்டான்.

சின்னமலை அறச்சலூர் வரையிலும் அப்படையைத் துரத்திச் சென்றான்; அறச்சலூரில் வந்து குதிரைகள் ஓடுவதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். அப்போதுதான் கிலேதாரும் குதிரைப் படைஞரும் வந்து சேர்ந்தனர். அக் குதிரைப் படையை ஓட்டியதைக் கேட்ட அவர்கள் பெருவியப்புற்றனர். என்னே சின்னமலையின் மனத்துணிவு! பல்லாயிரக்கணக்கான பயிற்சி பெற்ற வீரர்களைக் கொண்ட குதிரைப்படை போருக்குத் தயாராக வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஒருவனும் தனியாக அப்படையை எதிர்க்கச் செல்வதென்பது மக்

கட் செயலுக்கு அப்பாற்பட்ட செயலாக வன்றோ இருக்கிறது !

ஊரை நோக்கித் திடீரென்று பெரிய குதிரைப் படை வருகிறது என்றவுடன், 'முதலில் படைத் தலைவன் குதிரை வரும். அக்குதிரையைச் சாகாமல் நோகும்படி சுட்டால் அது திரும்பி யோடும், படைத் தலைவன் குதிரை யோடினால் அதைப் பின்பற்றி மற்றக் குதிரைகளும் ஓடும். குண்டடி பட்ட குதிரையை எளிதில் நிறுத்த முடியாது. அப்படி ஒரு வேளை நின்றாலும் அதனால் போர் முனையில் எதிர்த்து நிற்க முடியாது. அதற்குள்ளே நமது படை வந்து விடும். இதைத் தவிர இப்போது அப்படையை வெல்வதற்கு வேறு வழியொன்று மில்லை,' என்னும் எண்ணம், அவ்விடுக்கான நேரத்தில் சிறிதுகோழைமனம் உடையவர்க்கு உண்டாகுமா ? ஒரு போதும் உண்டாகாது. குதிரை முதலியவற்றை இறக்காமல் வலியுண்டாகும்படி சுடுவதில் சின்னமலை கைதேர்ந்தவன். இது அவனுடைய தனிக்கலை.

சின்னமலையின் இத்தீரச் செயலை யறிந்த கோவை நாடு அவனை வாயார, மனமாரப் புகழ்ந்தது; அவன் துணிச்சலையும் நுண்ணறிவையும் பல படியாகப் பாராட்டியது. பகைவனாகிய அக்குதிரைப் படைத்தலைவனே புகழ்ந்தா னென்றால் தம்மவர் புகழ்வதைச் சொல்லவா வேண்டும் ? இதை யறிந்த தம்பி, கிலேதார் முதலியவர்கள் என்ன செய்திருப்பார்கள் என்பதை நீங்களே முடிவு செய்யுங்கள்.

“சின்ன மலைவெடிக் குண்டுக்குத் தப்பியே
 சீமைப் படையின் குதிரையெல்லாம்
 ஒன்னின்பின் ஞென்னாகக் குள்ள நரிபோல
 ஓடுமொய் யாரத்தைப் பாருங்கடி”

(சின்னமலை சும்மி)

சின்னமலை அறச்சாலை யம்மையை வழிபடு
 தெய்வமாகக் கொண்டிருந்தான்; ‘படை வருகிறது’
 என்றதைக் கேட்டு எழும்போதே ‘அம்மையே!
 நான் ஒருவனாக அப்படையை வென்றேனான்
 எட்டே நாளில் புதுத்தேர் செய்து ஓட்டிவைக்
 கிறேன்,’ என்று அம்மையை வேண்டிக்கொண்டு
 எழுந்தான்; அவ்வாறே வென்றான்; தான் வேண்டிய
 படியே எட்டே நாளில் புதுத்தேர் செய்து ஓட்டித்
 தன் சொல்லை நிறைவேற்றினான்.

15. பீரங்கிப்படை

இவ்வாறு மூன்றாமுறை ஆங்கிலப்படைமையை வென்று சின்னமலை அரும்புகழ் கொண்டான். இத்தோல்வி ஆங்கிலேயரை நிலைகலங்கச் செய்தது. மலையாளத்திற்கும் சென்னைக்கும் நேராகப் போக முடியாத குறைவேறு அவர்கட்கு. ஐதரையும் திப்புவையும் வென்றது அவர்கட்கு வெற்றியாகத்தோன்றவில்லை. நிசாமைச் சூழ்ச்சியால் பணியவைத்ததும், ஆற்காடு, தஞ்சை மன்னர்களை அடிமைகளாக்கியதும் அவர்களுக்கு ஒரு பெரிதாகத்தோன்றவில்லை. 'எப்படியாவது சின்னமலையை வென்றால்தான் தமிழ்நாட்டைவென்றதாகும். சின்னமலையை வெல்லாவிட்டால் அரும்பாடு பட்டு வென்ற வெற்றி யெல்லாம் வீணாகப் போய்விடும்,' என்று எண்ணி ஆங்கிலத் தலைவர்கள் வருந்தினர். ஒரேயடியாகச் சின்னமலையை ஒழித்துக்கட்டத் திட்டம் தீட்டிக்கொண்டிருந்தனர். கல்கத்தாவும் சென்னையும் அடிக்கடி கலந்து பேசின.

சின்னமலையின் ஆட்சி ஐந்தாவதாண்டு நிறைவுற்றது; ஆறாவதாண்டு பிறந்தது. சென்ற ஓராண்டாய் ஆங்கிலேயரைப்பற்றிய எண்ணமேயின்றிச் சின்னமலை ஆக்க வேலைகள் செய்துவந்தான். நாட்டில் அமைதி குடி கொண்டிருந்தது. மக்கள் அச்சமின்றி யிருந்தனர். ஆனால், சின்னமலை ஏமாந்திருக்கவில்லை; எப்போதும் எச்சரிக்கையாகவே இருந்துவந்தான்; பாம்பின் கால் பாம்புக்கன்றோ தெரியும்? படைப் பயிற்சியையோ, படைப் பெருக்கையோ

அவன் நிறுத்தவில்லை. எந்த நேரத்திலும் பகைவர்கள் வருவார்கள் என்பதை அவன் ஒரு நாளும் மறக்கவில்லை. அடி தின்ற பாம்பு கடிக்க நேரம் பார்த்திருக்கும் என்பது அவனுக்குத் தெரியாத தன்று. ஆங்கிலேயரின் தந்திரத்தோடு அரசு தந்திரமும் நன்கு தெரிந்தவனல்லவா சின்னமலை?

பண்டித மோதிலால் நேரு ஒரு பெரிய வழக்கறிஞர்; பெருஞ் செல்வர். பண்டித ஜவகர்லால் நேருவின் தந்தையார். அவர் வழக்கறிஞராய் இருந்தபோது, காஸையில் போட்ட காற்சட்டை, மேற்சட்டைகளை மாஸையில் போடமாட்டார்; ஒவ்வொரு நாளும் புதிதாக வெளுத்தவற்றையே போடுவது வழக்கம். இது ஒரு செல்வப் பெருக்கின் செயல் போலும்! அதுபோல், நம் சின்னமலை ஒவ்வொரு நாளும் புதுச் செருப்புத்தான் தொடுவது வழக்கம். சக்கிலி புதுச் செருப்புச் செய்து கொண்டு வந்து விடியற்காஸையில் வைத்து விடுவான். சின்னமலை காஸையில் எழுந்து வெளியே போகும்போது அப்புதுச் செருப்பைத் தொட்டுக்கொண்டு போவான்; மாஸையில் அதே இடத்தில் அதைக் கழற்றி விடுவான். சக்கிலி ஒவ்வொரு நாளும் புதுச் செருப்பைக் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டு முதல் நாளை செருப்பை எடுத்துச் செல்வது வழக்கம்.

ஒரு நாட் காலை சின்னமலை தூங்கி யெழுந்து வெளியே வந்ததும் செருப்பைத் தொட்டான். செருப்பின் மேல்வார்க்குள் ஒரு காகிதம் இருந்தது. அது கொஞ்சம் வெளியே தெரிந்தது. சின்னமலை அக்காகிதத்தை எடுத்துப் படித்துப் பார்த்தான். அதில் கீழ்க் கண்டவாறு எழுதியிருந்தது.

‘அன்புமிக்க தலைவரே! வணக்கம். தாங்கள் குதிரைப் படையை விரட்டியடித்த வியத்தகு வெற்றியைக்கேட்டு அளவிலா மகிழ்ச்சியடைந்தேன். தங்களைப் போன்ற வீரரைத் தலைவராகப் பெற்ற நமது நாட்டின் பேறே பேறு! பல மாதங்கள் இங்கு அத்தோல்வியைப் பற்றிய பேச்சாகவே இருந்தது. அவர்கள் அதோடு நிற்கவில்லை. எப்படியாவது தங்களை வெல்ல வேண்டும்; கோவையைக் கைப் பற்ற வேண்டும் என்று முடிவு செய்து விட்டனர். அதற்காகவே தயார் செய்யப்பட்டுள்ளன முப்பத்தாறு பிரங்கிகள். ‘ஒரு நாளில் எட்டுத் தேர் செய்யும் தச்சன், ஒரு மாதம் ஆராய்ந்து செய்த தேருருள் போன்ற வலி’ என்ற புறநானூற்றுப் பாட்டுக்கு அவை எடுத்துக் காட்டாகும். அவ்வளவு கொடியவை அவை. அவற்றில் ஒவ்வொன்றும் ஒரு கோட்டையை அழித்தொழிக்கக்கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்தது. அவற்றின் முன் நமது பிரங்கிகளைக் கொண்டு எதிர்க்க முடியாது. வருகிற எட்டா நாள் அப்பிரங்கிப்படை கள்ளிக்கோட்டையை விட்டுப் புறப்படத் தயாராக இருக்கிறது.

ஆகையால், தாங்கள் கட்டாயம் ஓடாநிலையை விட்டு வேறிடம் சென்று தலைமறைவாய் இருத்தல் வேண்டும். இதைக் கோழைத்தனம் என்று எண்ணுதீர்கள்; போர்ச் செயலேயாகும். அவர்கள் ஒரு வேளை நமது கோட்டையை அழித்தாலும் அழிப்பார்கள். அதனால் நமக்கொன்றும் குறையுண்டாகாது. தாங்கள் மட்டும் இக்கடிதம் கண்டதும் கட்டாயம் வேறிடத்திற்குச் சென்று விடுங்கள். தமிழ் நாடு தங்களைத் தான் நம்பியிருக்கிறது. இந்

நாட்டின் எதிர்கால வாழ்வைப்பற்றி முடிவு செய்யும் பொறுப்புத் தங்கனையே சார்ந்ததாகும் மேலும், அவர்கள் எப்படியாவது தங்களைச் சிறை பிடிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கின்றனர். ஆகையால், தாங்கள் கட்டாயம் தலைமறைவாய் இருக்க வேண்டும். இதை விட நான் தங்களுக்குக் கூறவேண்டி தொன்றும் இல்லையென நம்புகிறேன். தாங்கள் கட்டாயம் வேறிடம் செல்லுங்கள். அங்கும் எச்சரிக்கையாக இருங்கள். படித்துவிட்டு இக்கடிதத்தைக் கிழித்து விடுங்கள்.

தங்கள் வணக்கமுள்ள,
சுபேதார் வேலப்பன்,
கள்ளிக்கோட்டை.

சின்னமலை அக்கடிதத்தை இருமுறை படித்துப் பார்த்தான்; நன்கு எண்ணிப் பார்த்தான்; தம்பிமார் களையும் படைத்தலைவனையும் அழைத்துக் கடிதத்தைப் படித்துக் காட்டினான். நால்வருங்கூடி நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தனர்; சக்கிலியைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டனர். அவன், கள்ளிக்கோட்டையில் இருந்து வந்த ஒரு போர் வீரன் கொடுத்தானென்றும், சுபேதார் வேலப்பன் தங்களிடம் கொடுக்கும்படி கொடுத்தனுப்பியதாகச் சொன்னானென்றும், நேரில் கொடுக்க அஞ்சி அவ்வாறு செய்தேன் என்றும் சொன்னான்.

அதன்மேல் கருமலைக்குச் சென்று கொஞ்ச நாள் அங்கு இருக்கலாமென்று முடிவு செய்தனர். பயணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யுங்கள் என்று கூறிவிட்டு எழுந்து போகும்போது, அக்கடி

தத்தை அங்கேயே வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டான் சின்னமலை. படைக்கலங்கள், மருந்து முதலியவற்றையும், போர் வீரர்களையும் வேறிடத்திற்கு மாற்றும் படி படைத் தலைவனிடம் கூறிவிட்டு அன்றிரவே கருமலைக்குப் புறப்பட்டனர் மூவரும். அவர்கள் அங்குப் போகும் போது வெறுங்கையோடு போகவில்லை. நூற்றுக்கணக்கான மாடுகள், குதிரைகள், வேலையாட்கள், திறமை வாய்ந்த சில போர் வீரர்கள், சமையற்காரன், இன்னும் வேண்டிய பலவகை வசதிகளுடனும் போனார்கள்.

கோட்டையைக் கொளுத்தல் : குறிப்பிட்ட நாளில் கள்ளிக் கோட்டையிலிருந்து பீரங்கிப் படை புறப்பட்டது. அப்படையுடன் சுபேதார் வேலப்பனையும் அனுப்பினார். பீரங்கி வண்டிகள் சில நாட்களில் ஓடாநிலைக்கு ஒரு கல்மேற்கில் உள்ள ஓலவலசு* என்னும் ஊரை அடைந்தது. ஊர்க்குக் கீழ்ப்புறம் உள்ள கிழக்குத் தோட்டத்தில் கேழ்வரகுக் கதிர் வெட்டும்படி முதிர்ந் திருந்தது. 72 காரி யெருதுகளையும் அக்கதிரில் அவிழ்த்து விட்டனர். ஆங்கிலேயர் நம் நாட்டுச் செல்வத்தைக் கொள்ளையடித்ததைப்போல, அவ்வெருதுகள் கதிர் முழுவதையும் தின்றன.*

* அதுதான் எனது சொந்த ஊர்.

*நான் சிறுவனாக இருந்தபோது [1915] எங்கள் பண்ணையத்தில் ஆட்டுக்காரையன் என்று ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அப்போது அவருக்கு ஆண்டு 85 இருக்கும். அவர் தகப்பனார் சொன்னதாக அவர் சொன்னார். அவர் தகப்பனாரும் எங்கள் பண்ணையத்தில் தான் இருந்தாராம். எருதுகளை அவிழ்த்துக் கதிரில் விடுவதைத் தடுத்தாராம். அவரைத் துரத்தினார்களாம்.

அப்பீரங்கிப் படைஞர், வருகிற வழியிலேயே சின்னமலை வேறிடம் சென்று விட்டதாகவும், கோட்டை காலியாக இருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டனர். ஆனாலும் அவர்கட்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. மலை மூன்று மணிக்கெல்லாம் அங்கிருந்து புறப்பட்டனர். ஓடாநிலைக்கு மேல்புறம் கொண்டு போய்ப் பீரங்கி வண்டிகளைக் கோட்டையை நோக்கி நிறுத்தினர். பீரங்கிகளைச் சுடுவதற்குத் தயாராக வைத்துக்கொண்டு, சுபேதார் வேலப்பனுடன் சில வீரர்களை அனுப்பிப் பார்த்து வரச் செய்தனர். அவர்கள் போய்ப் பார்த்து விட்டு வந்து, 'கோட்டைக்குள் யாருமில்லை. கோட்டைக் கதவு திறந்தபடியே இருக்கிறது,' என்றனர். ஆனாலும், அவர்களுக்குக் கோட்டைக்குட் செல்லத் துணிவு ஏற்படவில்லை. சின்னமலையின் தீரம் அவர்களுக்கு அவ்வளவு அச்சத்தை உண்டாக்கி விட்டது. பின்புறமாக ஒரு பீரங்கியைக் கொளுத்தினர். பின்பு பீரங்கிப் படைத் தலைவன், வேலப்பனை உடனழைத்துக் கொண்டு கோட்டைக்குட் சென்று, கோட்டையைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வெளியே வரும்போது, வெளித் திண்ணையண்டை கிடந்த அக்கடிதத்தை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தான். அதில் சுபேதார் வேலப்பன் கையெழுத்திருப்பதைக் கண்டான். வேலப்பனைப் பாதுகாப்பில் வைத்து விட்டு, தமிழ் தெரிந்த வீரனைக்கொண்டு அக்கடிதத்தைப் படித்துச் செய்தியுணர்ந்தான். அவ்வளவு தான்! வேலப்பன் உடல் கோட்டை வாயிலின் முன் இருந்த மரத்தில் தொங்கிற்று. பின்னர்ச் சில பீரங்கிகளைக் கொளுத்தினர். கோட்டை பாழாயிற்று.

அப்பீரங்கி யோசை பல கல் தொலைவு கேட்டது. நிலமெல்லாம் அதிர்ந்தது. மக்கள் அஞ்சியலறினர். கோவையின் தலைநகர்க் கோட்டை வெள்ளைக்காரர் பீரங்கிக்கு இரையாயிற்று. உடனே அப்பீரங்கிப் படை கள்ளிக்கோட்டையை நோக்கிப் புறப் பட்டது.

சுபேதார் வேலப்பன் : சுபேதார் வேலப்பன் என்பவன் யார்? எவ்வூரினன்? அவன் வரலாறென்ன? என்பவற்றையறிய நீங்கள் ஆவலுள்ளவர்களாய் இருப்பீர்களல்லவா? இதோ அவ்வீரன் வரலாறு:

வேலப்பன், ஓடாநிலைக்குப் பக்கத்தேயுள்ள நல்ல மங்கை பாளையம் என்னும் ஊரினன். சின்னமலை முதலியோர் போல இவனும் மைசூர்ப் படையில் போய்ச் சேர்ந்தான். சின்னமலை அங்குப் படைத் தலைவனாக இருந்தபோது இவன் அப்படையில் ஒரு வீரனாக இருந்தான்; சின்னமலையின் நாட்டுப் பற்றைக் கண்டு அவனிடம் அளவற்ற அன்பு கொண்டவன்; திப்பு இறந்தபோது ஆங்கிலேயரால் போர்க் கைதியாகப் பிடித்துச் செல்லப்பட்டவன்; தன் திறமையால் சுபேதார் நிலையை அடைந்தவன்; எல்லையற்ற நாட்டுப் பற்றுடையவன். சின்னமலையின் பல வெற்றிகளுக்கு நமது வேலப்பனே காரணமாவான்.

வேலப்பன் முதலில் சங்ககிரிக் கோட்டையில் இருந்தான். அப்போது ஆங்கிலப்படை பெறப்படும் நாளையும், அதன் அளவு, தகுதி, திறமை முதலியவற்றையும் முன்னாடியே அறிவித்துவிடுவான்.

ஆனால் குதிரைப் படை வரும்போது வேலப்பன் கள்ளிக் கோட்டைக்கு மாற்றப்பட்டதால் அதை முன்னாடியே அறிவிக்க முடியாதவனானான். 'நல்ல வேளை' என்கிறார்களே, அதனால்தான் அவன் கள்ளிக் கோட்டைக்கு மாற்றப்பட்டான் போலும்! இவன் அங்கு இருந்ததனால்தான் பீரங்கிப்படை வரவை முன்னாடியே தெரிவிக்க முடிந்தது. அவன் இல்லையென்றால் என்னாகியிருக்கும் !

வேலப்பன் செய்தது இரண்டகச் செயல் என்று சிலர் நினைக்கலாம். அது இரண்டகமன்று ; இனத் தொண்டேயாகும் ; நாட்டுத் தொண்டே யாகும். ஆங்கிலேயர் படையில் அவனாகப் போய்ச் சேர்ந்து இவ்வாறு செய்திருந்தால் ஒரு வேளை இரண்டகம் எனலாம். இவனோ போர்க் கைதியாகப் பிடித்துச் செல்லப்பட்டு அங்கிருந்தானே யன்றி, இவனாக வெள்ளையர் படையில் போய்ச் சேரவில்லை. அங்கு வேண்டா வெறுப்புடன் இருந்து வந்தான். அவர்கள் பிடித்துச் செல்லாதிருந்தால் கோவைப் படையில் ஓர் உயர்தர அதிகாரியாக இருந்து அவ் வெள்ளையரோடு எதிர்த்துப் போரிட்டிருப்பான் வேலப்பன். தன் தாய் நாட்டு விடுதலைக்காகவே உழைத்து உயிர்விட்ட வேலப்பனுக்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறோம்? அவன் பெயர் விளங்கச் செய்வதுதான் நாம் அவனுக்குச் செய்யுங் கைம்மாறு. வீரன் வேலப்பன் புகழ் வாழ்க !

சின்னமலை மரபு: சின்னமலைக்குக் குழந்தை சாமிக் கவுண்டர் என்னும் அண்ணார் ஒருவர் உண்டல்லவா? சின்னமலையைக் கோவைக்கோன் ஆக்

கினது இவருடைய மனைவி கெம்பாயம்மாள் தானே? சின்னமலை முதலியோர் கருமலைக்குச் சென்ற அன்றே இவர் குடும்பத்துடன் வேரூர் ஊர்க்குச் சென்று விட்டார். சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஓடாநிலைக்கு வந்து, ஒரு தோட்டத்தில் வீடு கட்டி இருந்துவந்தனர். அதுதான் இன்று அவர் வழியினர் இருக்கும் வாழைத்தோட்ட வலசு என்னும் ஊர். இது ஓடாநிலைக்கு ஒரு கல் தெற்கில் உள்ளது. குழந்தைசாமிக்க கவுண்டருக்கு நல்லதம்பிக் கவுண்டர், சின்னண கவுண்டர், தீர்த்தகிரிக் கவுண்டர், அப்பாச்சிக் கவுண்டர் என நான்கு மக்கள். அந்நால்வர் வழிவந்தோர் இன்று பல குடும்பத்தினராக வாழ்ந்து வருகின்றனர். அந்நால்வருள், அப்பாச்சிக் கவுண்டர் மகன் அரங்கசாமிக்க கவுண்டர். அரங்கசாமிக்க கவுண்டர் மகன் சின்னமலைக் கவுண்டர் என்பவர்தான் இவ்வரலாற்றை எழுதத் துணை புரிந்தவர். அவருக்கு 1952-இல் 84 ஆண்டு.

16. இனவிரண்டகன்

கோட்டையைக் கொளுத்திய செய்தி கேட்டுச் சின்னமலை சினங் கொண்டான். ஆனாலும், அவன் அதற்காக வருந்தவில்லை. அது இயல்பு என்பதை அவன் அறியாதவனல்லன் ; ஆனால், வேலப்பன் கொலைக்குத் தானே காரணம் என்பதையறிந்து வருந்தினான் ; தன்னை மிகவும் நொந்து கொண்டான் ; ஊருக்குப் போவதா, இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கேயே இருப்பதா என்னும் இருமனப்பாடு தோன்றிற்று. முடிவில் இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு அங்கேயே இருப்பதென முடிவு செய்தான்.

சின்னமலை கருமலையில் இருந்தாலும் நாட்டில் கட்டுக் காவல் அப்படியேதான் இருந்து வந்தது. படைத்தலைவன் தலைமையில் பாளையக்காரரெல்லாரும் அவ் வேலையைப் பொறுப்பேற்றுச் செய்து வந்தனர். நாட்டில் நடப்பதைச் சின்னமலைக்கு அவ்வப்போது குதிரை வீரர்கள் அறிந்து வந்து கூறி வந்தனர். சின்னமலை முதல் மூவரும் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு மலையடிவாரத்தில் உள்ள வீட்டில் வந்து சாப்பிட்டு வந்தார்கள். மற்ற நேரமெல்லாம் மலைமீதே இருப்பார். இரவில் எங்கு இருப்பார்கள், எங்கு படுத்துத் தூங்குவார்கள் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. சாப்பிடும்போது கூடக் கைவெடியைக் கீழே வைக்காமல் எச்சரிக்கையாகவே சாப்பிடுவார்கள் ; காரணம், வெள்ளைக்காரர் தங்களைப் பிடிக்க மறைமுகமாக முயன்றுவருவதாகக் கேள்விப்பட்டனர். அதனாலேதான் அவர்கள் அவ்வளவு

எச்சரிக்கையாக இருந்து வந்தனர். அறிவறிந்த மகனல்லவா சின்னமலை? கருமலையில் இருந்த போதுதான் அங்கு வாழைத் தோட்டத்தைப் பெருக்கினான்.

கோட்டையைக் கொளுத்திச் சென்ற வெள்ளையர் அதோடு சும்மா இருந்துவிடவில்லை. சின்னமலையைப் பிடிக்க மறைமுகமாக வேலை செய்யத் தலைப்பட்டனர். கைக்கூலி கொடுத்துச் சிலரை உடன்படுத்தி, அவர்களைக்கொண்டு மன்னர்களை மடக்கி நாடு பிடிப்பதில் வெள்ளைக்காரர் கைதேர்ந்தவர். அவ்வாறேதான் இந்நாட்டைக் கைப்பற்றினார். வெள்ளைக்காரரின் இந்தச் சூழ்ச்சியைப் பற்றித் தமிழர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர் என்பது,

“ வெள்ளைக்கா ரன்பணம் சின்னப் பணமது
வேடிக்கை செய்யுதாம் வெள்ளிப்பணம்
வெள்ளிப் பணத்துக்கிங் காசைப்பட் டேயதில்
வீசம்போச் சுமுத்து வீராயி.”

என்னும் முத்து வீராயி கும்மி என்ற ஒரு சிறு நூலில் வரும் பாடலால் விளங்குகிறது. வேடிக்கை செய்தல்—பணத்தைக் கொடுத்து உளவாளி யாக்குதல், ‘வீசம் போச்சு’ என்பது நம்நாட்டில் ஒருபகுதி அவர்கட்குப் போய்விட்டது என்பதாம். அதாவது வெள்ளைக்காரர் கொடுக்கும் கைக்கூலிக்கு ஆசைப்பட்டு நம் நாட்டைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர்களுக்கு உரியதாக்கி விட்டோம் என்பதாம். இக்கும்மிப் பாட்டு இன்றும் நாட்டுப்புறங்களில் வழக்கத்தில் இருந்துவருகிறது. இச்சூழ்ச்சியைச் சின்னமலையைப் பிடிப்பதிலும் கையாண்டனர் அவ்வெள்ளைக்காரர்; முடிவில் வெற்றியும் பெற்றனர்.

சின்னமலையின் சமையற்காரன் ஊரிவிருந்தே கூட்டிப் போகப்பட்டவன் ; மிகவும் நம்பிக்கையும் நாணயமும் உடையவன் ; இதுநாள் மட்டும் சின்ன மலையை உயிர்போலவே எண்ணி நடந்து வந்தான். பணமென்றால் பிணமும் வாய்திறக்கு மல்லவா? பணத்தைவிடக் கொடியதும் வலியதும் உலகில் வேறென்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கொள்ளையும் கொடுமையும் கொலையும் பணத்தினால்தானே நடக்கின்றன. அண்ணனையும் கொல்லும் ஆற்றலுடைய தன்றே பணம்! 'வெள்ளையப்பன் உண்டானால் கொல்லி மலையைக்கூடத் திருப்பலாம்,' 'பணம் பத்தும் செய்யும்,' என்னும் பழமொழிகள் பொருளற்றவையல்ல; பணத்தின் பெருமை கூற எழுந்தனவேயாம். தடியால் அடித்தால் மடங்காதவர்களும், பணத்தால் அடித்தால் உடனே மடங்குவர். பணஞ் செய்வதைக் குணஞ் செய்யாது. எனவே, உள்ளானைக் கொண்டு நிறையப் பணங்கொடுத்துச் சமையற்காரனை உளவாளியாக்கிக் கொண்டனர் வெள்ளையர்.

அந்தோ! அவன் பணத்துக் காசைப்பட்டுக் குணத்தை விட்டு, உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் (துரோகம்) செய்ய உடன்பட்டான். தன்னை உயிர்போல நம்பிய தலைவனைக் காட்டிக் கொடுக்கும் கயவனானான். வெள்ளைக்காரன் வஞ்சகச் செயலுக்கு இவன் உடந்தையானான். வேலியே பயிரை மேய்ந்தால் வேறு என்னசெய்வது? தாயே சேயின் கழுத்தைத் திருகினால் தப்புவதெப்படி? அக் கொடியோன் சோற்றில் நஞ்சிட்டு மூவரையும் கொன்றிருந்தால்கூட, என்னவோ இறந்துவிட்

டனர் என்று போய்விடுமே? அவ்வின விரண்டகன் (இனத்துரோகி) பகைவருக்காளானான். அறை போய் இந்நாட்டை அயல் நாட்டுக்குரிய தாக்கினான். வெள்ளிப் பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு வீணானான். கைக்கூலி பெற்றுக் காட்டிக் கொடுத்த அக்கடை மகன் கல்மேல் எழுத்தானான். ஆங்கிலேயர் நூற்றைம்பதாண்டுகள் இந்நாட்டின் அரசர்களாகவும், இந்நாட்டு மக்களாகிய நாம் அடிமைகளாய் அலையவும் செய்தான். அக்கயவனும் ஒரு தமிழ் மகன் தான். தமிழ் நாட்டில் பிறந்தவன், தமிழ் மொழி பேசுவன்தான்! ஆனால், அவன் தமிழர் பண்பாட்டுக்கு மாறாக நடந்து கொண்டவன்; காட்டிக் கொடுத்தான்; யாரை? தன் தலைவனை, தமிழ் நாட்டின் விடுதலை வீரனை, தமிழர் செல்வத்தை, அரசாளப் பிறந்த மகனை! காலம் அவனை அப்படி ஆக்கிக் கொண்டது. நாம் என் செய்வது!

இரவில் எல்லோரும் படுத்துத் தூங்கின பிறகு வஞ்சகச் செயல் நடந்து வந்தது. அச்சமையல் வீட்டைச் சுற்றி நூற்றுக்கணக்கான பேர் தங்கியிருக்கத் தக்க நிலவறை யொன்று வெட்டப் பட்டது. பல இரவு அவ்வேலை நடந்தது. அந்நிலவறையின் வாயில் கண்ணுக்குத் தெரியாத தொலைவில் இருந்தது. வீட்டின் அருகில் வெளிவரும் மறை வழி யொன்றமைத்தனர்; அம்மறைவழி மூவரும் இருந்து சாப்பிடும் இடத்திற்கு நொடிப் பொழுதில் வரக்கூடிய அவ்வளவு பக்கத்தில் இருந்தது.

நிலவறை வேலை முற்றுப் பெற்றது. நூற்றுக்கணக்காக வெள்ளை வீரர்கள் அந்நிலவறையில் அமர்த்தப் பட்டனர். ஆனால், சின்னமலை முதல் மூவரும் எப்போதும், உண்ணும் போது கூடக் கைவெடியைக் கீழே வைப்பதில்லையே; அவர்களை எப்படிப் பிடிப்பது? அவ்வளவு நெஞ்சத்துணிவு அவ்வெள்ளைக்காரருக் கேது? அதற்கும் அச்சமையற்காரனையே கருவியாக்கினர்.

17. சிறையில் சின்னமலை

நீண்டகாலமாகச் சின்னமலையிடம் சமையலுக்கு இருந்து வருபவனும் நம்பிக்கை யுடைய வனுமாகையால், அச்சமையற்காரன் சின்னமலையிடம் ஏதாவதொன்றைத் துணிவுடன் கூறுவான். அவன் சொல்வதைச் சின்னமலை கேட்பான். முன்னெல்லாம் சின்னமலையின் நன்மை பற்றியதையே சொல்வான். அவ்வாறே சில நாளாக, 'இங்கு யார் எதிரியிருக்கிறார்கள்? எதற்காக வெடியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டே சாப்பிட வேண்டும்?' என்று குறிப்பாகக் கூறி வந்தான்.

ஒரு நாள், முன்னேற்பாடாக நிலவறையில் வெள்ளை வீரர்களை வைத்துவிட்டு, சின்னமலை, முதல் மூவரும் சாப்பிட வந்ததும் வெளிப்படையாகவே, 'எதற்காகத் தாங்கள் கைவெடியுடனே சாப்பிட வேண்டும்? நம்ம இடத்திற்கு வர யாருக்கு அவ்வளவு நெஞ்சத்துணிவு? அதுவும் இந்தப் பட்டப்பகலில்! வீட்டைச் சுற்றி என்ன மறைவா இருக்கிறது? கண்ணுக்குத் தெரியுமட்டுந்தான் வெட்ட வெளியாகக் கிடக்கிறதே. தாங்கள் ஏன் எப்போதும் அச்சத்துடனேயே இருக்க வேண்டும். வீட்டுக்குள்ளேயே ஒரு பக்கம் வெடிகளை வைத்து விட்டுச் சாப்பிடலாமல்லவா? சாப்பிடுவதற்குள்ளாக அப்படி என்ன வந்து விடும்?' என்று உண்மையாளன் போலப் பேசினான். அவ்வஞ்சகன்.

அவ் விரண்டகன் சொல்லை உண்மை யென்று நம்பிய மூவரும், வீட்டுக்குள் சுவரோரமாகக் கை

வெடிகளை வைத்துவிட்டு உட்கார்ந்து சாப்பிட்டனர். அக்கொடியோன் உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தான். முன்னமே நிலவறைக்குள் தயாராக இருந்த வெள்ளை வீரர்கள், நிலவறையிலிருந்து மெதுவாக வெளிக் கிளம்பினர்.

வீரர்கள் வெளிவரும் ஓசை, கவனத்துடன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த கிலேதார் செவியில் பட்டது. காலடி யோசை யென்பதைக் குறிப்பாலுணர்ந்த கிலேதார், 'அண்ணா! ஆபத்து' என்றான். அச்சொல் செவி புகாமுன், பரிமாறிக் கொண்டிருந்த சமையற்காரனைச் சின்னமலை ஓங்கியறைந்தான். அப்பாவி அப்படியே விழுந்திறந்தான். 'ஆபத்து' என்று சொல்லிக்கொண்டே கிலேதார் எழுந்தான். அதற்குள் ஒவ்வொருவரின் ஒவ்வொரு கையையும் பத்தெட்டு வெள்ளை வீரர்கள் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டனர். வெளியில் நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் நீட்டிய வெடியுடன் நின்றனர். மூவர்க்கும் கைகால்களுக்கு விலங்குகள் பூட்டப்பட்டன. அதற்குள்ளாக, நிலவறைக்குள் இருந்து இழுத்துவந்து இரண்டு மூன்று பீரங்கிகள் அங்கே நிறுத்தப்பட்டன. பீரங்கி வண்டிகளுக்கு மாடுகள் பூட்டப்பட்டன. இனிப் பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது! அவ்வெள்ளை வீரர்கள் என்ன செய்திருப்பார்கள் நம் தமிழ் வீரர்களை? நீட்டிய வெடியுடன், முன்னும் பின்னும் பீரங்கி வண்டிகள் செல்ல, கண்கொண்ட காளைகளை முன்கயிறு பின்கயிறு போட்டுக் கட்டுத்தறிக்குப் பிடித்துக் கொண்டு போவது போலக் கொண்டு போயினர்

அரசாளப் பிறந்தவர்களை, இந்நாட்டை ஆளப் பிறந்த ஆணரியேறுகளைத் திருடர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு போவது போலப் பிடித்துக்கொண்டு போயினர். யார்? அயல் நாடர்! அவ்விடுதலை வீரர்களின் தாய்நாட்டு மக்கள் கண்டு கண்ணீர் வடிக்கக் கொண்டு போயினர். எங்கு? சங்ககிரிக் கோட்டைக்கு.

“கட்டுக் கடங்காத காளை களைப்போலக்
கட்டிப் பிடித்துக் கவலையுடன்
வெட்டிச் செயங்கொண்ட சின்ன மலைதனை
வெள்ளைக்கா ரர்கொண்டு போவதைப்பார்”

(சின்னமலை கும்மி)

கோவையே அழ, கோவையென்ன, தமிழ் நாடே கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கியழக் கொண்டு போய்ச் சங்ககிரிக்கோட்டையில் சிறைவைத்தனர் நம் தண்டமிழ் வீரர்களை. குற்றவாளிகளை அடைக்கும் சிறையில் அடைத்தனர் நம் கொங்கிளங் கோக்களை, கோவைக் குரிசில்களை. சின்னமலை சிறை புகுந்தான். அன்றே இந்நாடு ஆங்கிலேயருக்குச் சொந்தமாயிற்று, ஆரூயிரங் கல்லுக்கு அப்பாலுள்ள அயல் நாடர்க்குத் தமிழ் நாடு அடிமையாயிற்று. தமிழர் பண்பாடு. மொழி, கலை, நாகரிகம் ஆகியவை முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு கூட்டத்திற்குத் தமிழர் அடிமைகளாயினர். அண்டிப் பிழைக்கவந்த ஒரு கூட்டத்திற்கு நாடாண்ட மரபினர் தலை வணங்கலாயினர். அயல் நாடர் ஆட்சி தமிழ் நாட்டில் நிலை பெற்றது. தமிழன்னை அரியணையினின்றும் இறக்கப்பட்டாள்; சின்னமலையைப் போலவே கை கால் களுக்கு விலங்கணிந்து சிறையிலடைக்கப்பட்டாள்.

தமிழர் கலை, நாகரிகம், பண்பாடு என்பன வெல்லாம் மறைந்தன, ஆங்கில ஆதிக்கம் தமிழ் நாட்டில் தலைதூக்கத் தொடங்கியது. வெள்ளையரின் அச்சம் நீங்கிற்று; குலை நடுக்கம் நின்றது; ஆறுதல் ஏற்பட்டது; ஆவல் நிறைவேற்றிற்று. வெல்லெஸிலி மகிழ்ந்தான். சென்னைக் கோட்டையிலும், கல்கத்தாக் கோட்டையிலும் அன்றார் கொடிகள் உயர ஓங்கிப் பறந்தன. இனி எங்களுக்கு அச்சமில்லை அச்சமில்லை என்று அவை மகிழ்ந்தாடின. வெற்றி விழாக் கொண்டாடி வெறிக்கூத்தாடினர் வெள்ளையர்.

ஆனால், தமிழர் எண்ணியிருந்த எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது. ஒரு கயவனால், ஒரு கடைமகனால் ஒரு வஞ்சகனால், அதுவும் ஒரு தமிழ் மகனால் தமிழர் வாழ்வு சரிந்தது. உலகுக்கே ஒருகால் தலைமை தாங்கி நின்ற தமிழ்நாடு அயல்நாட்டுக்குத் தலை சாய்த்தது! தமிழர் வரலாற்றில் இஃதொரு புதிய படலம்! கொங்கு நாடு துன்பக் கடலில் ஆழ்ந்தது. கோவைக் கோட்டம் கல்லாய்ச் சமைந்தது. புலவர் சொல்வர், 'கிள்ளை அழுத, பூவை யழுத, கிளர்மாடத் துள்ளறையும் பூனையழுத, இளம் பிள்ளையழுத, கள்ளவிழும் பூங்காவில் கலங்கி மரமழுத' என்று. அவை யெல்லாம் உயிருள்ளவை; உணர்வுள்ளவை; அழுவதில் வியப்பொன்று மில்லை. ஆனால், சின்ன மலை சிறைசென்றபோது தமிழ் நாட்டு மண்ணை அழுதது, என்று என் அடிமை நிலை நீங்கும் என்று! இதை எழுதும் போதே நம் கண்கள் அழும்போது, அன்று அவை அழுததைக் கேட்கவா வேண்டும்? ஆனால், அவர்கள் மூவரும் அழுதார்களா? அது தான் இல்லை; ஊர்வலம் செல்வது போலச் சென்று, தமது கோட்டைக்குட் புகுவதைப் போலச் சிறைச் சாலைக்குட் புகுந்தனர். கண்ணை இமை காப்பது போல அச்சிறைச் சாலையை அவ்வளவு எச்சரிக்கையாகக் காத்து வந்தனர் வெள்ளையர்.

18. வீர முடிவு

சங்ககிரிக் கோட்டை ஒரு சில நாள் விடுதலை வீரர்களுக்கு விடுதியாக இருக்கும் பேற்றைப் பெற்றது. ஆனால், அதுவே அவ்வீரர்கள் கொலைக்களமும் ஆனது. 1805-ஆம் ஆண்டு. ஒருநாள் பகல் பதினொரு மணியிருக்கும். சங்ககிரிக் கோட்டை வாயில்களெல்லாம் போர் வீரர்களால் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. புலிக்கூண்டிலிருந்து ஆணிளம் புலிகளைப் பிடித்து வருவது போல, விலங்கணிந்த கைகால்களுடன், இடுப்பிலணிந்த விலங்கை இரு பக்கமும் சிலர் பிடித்துவர, சின்னமலை முதல் மூவரையும் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். மூவரும் அசையாமல் அப்படியே நிமிர்ந்து நின்றனர். சங்ககிரிக் கோட்டை சில நொடிநேரம் அமைதிக்கு எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்ந்தது.

ஆங்கிலப் படைத்தலைவன் வந்து இருக்கையில் அமர்ந்தான். அவன் மூவரையும் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். வெள்ளை வீரர்கள் நீட்டிய வெடிகளுடன் எச்சரிக்கையாக நிற்குகொண்டிருந்தனர். அன்று கோட்டைக்குள் ஒரு மானுடம்புகூடக் கிடையாது. எல்லாம் வெள்ளையுடம்புகள்! எச்சரிக்கை என்றது ஒரு குரல்.

‘உங்கள் வீரத்தையும் தீரத்தையும் மெச்சுகிறேன்; உங்கள் போன்ற குற்றவாளிகளுக்கு உரியது கொலைத் தண்டனைதான். ஆனால், நாங்கள் உங்களை அப்படிச் செய்ய விரும்பவில்லை. உங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டோம். ‘தீரன் சின்னமலை’ என்பது உனக்குப் புகழ் பெயரன்று, பொருட்

பொருத்தமுடைய பொருந்திய பெயரே. ஆகையால், உன்னை எங்கள் படைத்தலைவனாக வைத்துக் கொள்ள முடிவு செய்துள்ளோம். உன் விருப்பம் என்ன என்பதை நன்கு எண்ணிப்பார்த்துச் சொல்லுக,' என்று கூறி முடித்தான் படைத்தலைவன்.

அது கேட்ட சின்னமலை நிமிர்ந்து நின்று, 'நன்கு எண்ணிப் பார்த்துத்தான் சொல்லுகிறேன். உங்களை மூன்று முறை வென்றேன். ஐந்தாண்டுகள் கோவை நாட்டைத் தனியாட்சி புரிந்து வந்தேன். அரசனாக இருந்து இந்நாட்டை ஆளவேண்டும் என்பதன்று என் ஆசை. அயல் நாடாராகிய நீங்கள் இங்கு இருக்கக் கூடாது. எங்கள் தாய் நாடு அண்டிப்பிழைக்க வந்த உங்களுக்கு அடிமையாய் அடங்கி ஒடுங்கிக்கிடக்கக்கூடாது. எந்தாய் நாட்டு மக்கள் உங்களிடம் தலைகுனிந்து நிற்கக் கூடாது. நீங்கள் ஆள்வோராகவும் நாங்கள் ஆளப்படுவோராகவும் இருக்கக் கூடாது. அடிமை வாழ்வைத் தமிழ்நாடு என்றும் கண்டறிந்ததில்லை. தமிழர் தன்மதிப்புடையவர்கள். அவர்கள் மாணமிழந்து, மதிப்பிழந்து மாற்றருக்கடங்கி வாழக்கூடாது. அயல் மொழியாளராகிய உங்களிடம், எந்தமிழ் மக்கள் தேனினும் இனிய செந்தமிழால் பேசமுடியாது தியங்கி நிற்கக் கூடாது.

மேலும், உலக முதன் மொழி, உலக மொழிகளுக்கே கண்போன்ற எண்ணைக் கொடுத்த மொழி, இனிய எளிய இயல்பாகிய எங்கள் தாய்மொழியாந்தமிழ்மொழி, பிழைக்க வந்த உங்கள் தாய்மொழிக்கு அடிமையாகக் கூடாது. உங்கள் தாய்மொழி அரி

யணையிலமர, இவ்வளவென அறிய முடியாத அவ்வளவு காலமாய் அரசவீற்றிருந்த எங்கள் தாய் மொழி அடிமைபோல நின்று குற்றேவல் செய்யக் கூடாது. வீரத்தமிழன் அண்டிப் பிழைக்க வந்த அயல் நாடர்க் கடிமையானான் என்னும் பழிமொழி உண்டாகக்கூடாது என்பதுதான் என் ஆசை. அதற்காகத்தான் உங்களோடு எதிர்த்துப் போர் புரிந்தேன்.

நீங்கள் இங்கு அண்டிப் பிழைக்க வந்தீர்கள். நாங்கள் உங்களை அன்போடு வரவேற்றோம்; வாணிகம் செய்யும் உரிமையை வழங்கினோம்; எங்கள் அன்பை அளித்தோம்; ஆதரவைக் கொடுத்தோம். அந்நிலையில் நீங்கள் அமைதியாக இந்நாட்டில் என்றென்றும் இருந்து இனிது வாழலாம். ஆனால், நீங்கள் அவ்வாறு செய்யவில்லை. எங்கள் நாட்டை, எங்களை நீங்கள் ஆள ஆசை கொண்டீர்கள். பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாய்த் தன்னரசர்களாய் வாழ்ந்துவந்த எங்களுக்கு நீங்கள் தலைவர்களாய் இருக்க ஆசை கொண்டீர்கள். அது வந்தான் உங்கள் திறமையாலா? இல்லை, சூழ்ச்சியால். எங்கள் நாட்டு மன்னர்களை ஒருவர்மேல் ஒருவரைக் குத்திவிட்டு, ஒற்றுமையைக் குலைத்து, பகையை உண்டாக்கி, அவர்களில் ஒருவர்க்கு உதவி செய்வதுபோல் எங்கள் நாட்டைக் கொள்ளை கொள்ளத் துணிந்து விட்டீர்கள். நீங்கள் எதற்காக எங்கள் நாட்டரசர்களுக்கு உதவவேண்டும்? எம்மரசர் கொடுமை செய்கின்றனர்: அன்பு கூர்ந்து தாங்கள் வந்து, அவர்களை விலக்கிவிட்டு எங்களுக்கு அரசர்களாக இருங்கள்; எங்களை ஆளுங்கள்,' என்று இந்

நாட்டு மக்கள் வந்து உங்களை அன்போடு வெற்றிலை பாக்கு வைத்தா அழைத்தார்கள்? அப்படியே தான் நாங்கள் இன்று அடித்துக்கொண்டால் நாளை தாயும் பிள்ளையுமாகப் போகிறோம். நீங்களேன் குறுக்கே வந்து விழுந்தீர்கள்? ஆடு நனைகிறதென்று ஓநாய்க் கென்ன அவ்வளவு அக்கறை! ஆகையால், அயல் நாடாராகிய உங்களை இந்நாட்டைவிட்டு ஓட்டவே நான் உங்களோடு போர் புரிந்தேன்.

தமிழர் தனித்த வீரமுடையவர்: சிறந்த போர்த்திற முடையவர்! பல பெரும் போர்கள் செய்து வெற்றி மாலை சூடியவர். ஆனால், உங்களைப்போல மறப்போர் செய்யத் தெரியாதவர். அறப்போர் செய்வோர். கைக்கூலி கொடுத்து எங்கள் ஆளையே உளவனாக்கி, வஞ்சனையாக எங்களைப் பிடித்தது போலத் தமிழர் வீர வரலாற்றில் எப்போதாவது, யாராவது செய்ததாகக் கேட்டதுண்டா? கோட்டைக்குள் கதவடைத்திருப்போனையும், “வெளியே வா! களம் வகுத்துப் போர் புரியலாம்,” என்று அறைகூவி அழைப்பதன்றோ தமிழர் போர்முறை? கள்வர்களைப்போல மறைந்திருந்து, படைக்கல மின்றி வெருங்கையோடு உண்ணும்போது திடீரென வந்து சிறைப்பிடிப்பதா போர்முறை? இதுவா வீரம்? ஓகோ! இது வெள்ளைக்காரராகிய உங்கள் போர் முறை போலும்!

ஐந்தாண்டுகள் உங்களை அடக்கி யாண்டேன். அதை விட்டு, உங்களுக்கு அடிமையாக, உங்கள் படைத்தலைவனாக இருந்து உங்களை இந்நாட்டை விட்டு ஓட்டவா முடியும்? ஒருபோதும் முடியாது. பகைவர்களாகிய உங்கள் காலைக் கும்பிட்டு வயிறு வளர்க்க நாங்கள் என்ன மாணங்கெட்டவர்களா? மாணத்தின் பிறப்பிடம் தமிழ் நாடென்பதை உங்களிடம் மதிப்புடன் கூறிக்கொள்கிறேன். வாழ்க்கைக்காக மாணத்தை விற்கும் வழக்கம் தமிழ்

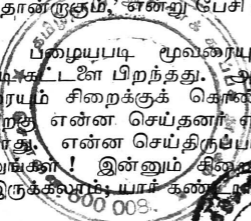
1211:5187 L56
NOT

னுடையதன்று. நீங்கள் நினைக்கிறபடி நான் உ
அடிமையாயிருந்து எம்தாய் நாட்டு மக்களை
மினத்தவரை, ஒரு பிறப்பை யடக்கியாண்
எம்மவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் ? அல்லது
கள்தான் என்ன நினைப்பீர்கள் ? மானம் பெ
வாழ்வு பெரிதா ?

மேலும், நீங்கள் என்ன எம்மவருக்கு நன்
செய்யவா போகிறீர்கள்; உங்களுக்கு அடிமை
யிருந்தாகிலும் எம்மவர்க்கு நன்மை செய்ய ?
கள் எம்மவர்க்குச் செய்யவிருக்கும் கொடுமைக்கு
நாங்களுமா துணையாக வேண்டும் ? அதுவும்
உங்களுக்கு அடிமையாக இருந்துகொண்டா துணை
செய்ய வேண்டும் ? நாங்கள் எப்போதும் இந்த
கோட்டைக்குள்ளேயே இருந்து கொண்டே இரு
போம் ? எம்தாய் நாட்டு மக்கள் முகத்தில் நாங்க
விழிக்கவேண்டாமா?

நீங்கள் இந்நாட்டைவிட்டுப் போவதாகச்
சொல்லுங்கள் ; உங்களை வழியனுப்ப உங்களுக்கு
அடிமையாக இருக்கிறோம். எங்கள் நாட்டை நா
கள் ஆளவோ நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டீர்கள்
ஆகவே, உங்கள் விருப்பம்போல் என்னவேண்
மானாலும் செய்யுங்கள். உங்களுக்கு அடிமையா
இருப்பதென்பது மட்டும் எங்களால் முடியா
தொன்றாகும், என்று பேசி முடித்தான்.

பழையபடி மூவரையும் சிறையில் வைக்கும்
படிக்கட்டளை பிறந்தது. அவ்வாறே வீரர்கள் மூவ
ரையும் சிறைக்குக் கொண்டு போயினர். அதன்
பிறகு என்ன செய்தனர் என்பது யாருக்கும் தெரி
யாது. என்ன செய்திருப்பார்கள் ? நீங்களே சொல்
லுங்கள் ! இன்னும் சிறைக்குள்ளே இருந்தாலும்
இருக்கலாம்; யார் கண்டார் ?

உயர் நிலைப் பள்ளிகளுக்குரிய எங்கள்
இதர வெளியீடுகள்:

வித்துவான் எஸ். நாகராசன், M. A., B. T.,
புலவர் நா. சுந்தரராசன் எழுதிய

நிலை கெஜட்

1.	வள்ளுவர் தமிழ் வாசகம்		
	முதல் படிவம் பொது	0-75	4-4-56
2.	.. ..	சிறப்பு	0-62 ..
3.	.. இரண்டாம் படிவம் பொது	0-87	29-5-57
4.	.. ..	சிறப்பு	0-75 9-4-57

புலவர் அ. மு. குழந்தை எழுதிய

5.	வள்ளுவர் தமிழ் இலக்கணம்		
	முதல் படிவம்	0-50	19-5-54
6.	இரண்டாம் படிவம்	0-56	19-5-54
7.	மூன்றாம் படிவம்	0-62	19-5-54
8.	கொங்குக் குலமணிகள் (துணைப் பாட நூல்)	0-87	10-4-57
9.	தீரன் சின்னமலை ..	0-87	4-5-55

வித்துவான் நா. துரைசாமி, B. O. L., (Hons) எழுதி

10.	தமிழக வீரர்கள் (துணைப் பாட நூல்)	0-94	9-4-58

DEERAN CHINNAMALAI

BY

Pulavar A. M. KULANDAI

PUBLISHED BY :

SIVALINGAM PUBLISHING HOUSE,

EDUCATIONAL PUBLISHERS,

ERODE.

Copy Right]

[Price As. 14 or 8